

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสมรรถภาพของผู้สำเร็จการศึกษาการเรียนภาษาไทยที่มณฑลกว่างซี เพื่อการวางแผนประกอบอาชีพ โดยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษา
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง
3. ข้อมูลระหว่างประเทศไทยกับมณฑลกว่างซี
 - 3.1 สภาพปัจจุบันของมณฑลกว่างซี
 - 3.2 การจัดการทรัพยากรบุคคลในมณฑลทางใต้ของจีน
 - 3.3 ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศแม่น้ำโขง
 - 3.4 ความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในการพัฒนาเศรษฐกิจตอนใต้ของจีน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษา

พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ระบุว่า “การศึกษา เป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึกการอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” การเรียนรู้แบบท่องจำ คือกระบวนการเรียนโดยการย่ำหรือซ้ำกระทั่งเราจำมันได้ มากกว่าอาศัยความเข้าใจในความหมายของมัน (Wehmeier, 2000) ดังนั้นในกระบวนการสอน (Teaching Process) จึงมิใช่การสอน (Teaching) เพียงเพื่อให้ผู้เรียนจำเนื้อหาสาระ (Content) หรือเป็นการถ่ายทอดความรู้แต่เพียงอย่างเดียว กระบวนการสอนที่ดีคือการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิด “ปัญญา” กล่าวคือต้องทำให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์และบูรณาการความรู้ที่ได้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและต่อสังคม เช่นเดียวกับการฝึก (Training) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดทักษะ (Skill) การฝึกมิใช่เป็นเพียงการทำแบบฝึกหัดเพื่อให้เกิดทักษะในการแก้ปัญหาโจทย์ (Problem Solving) เพื่อให้ทำข้อสอบได้ หรือเป็นเพียงการทำการทดลอง (Experiment) เพื่อให้ได้ผลการทดลอง หรือเป็นเพียงการลงมือปฏิบัติ (Practice) เพื่อให้เกิดทักษะในการปฏิบัตินั้น การฝึกที่ดีจะต้องฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์และบูรณาการด้วย การรู้จักคิด (วิเคราะห์และบูรณาการ) เป็นทักษะและสามารถปรับปรุง

ได้ (Bono, 2000)

สุวิชัย โกศัยยะวัฒน์ (2547) กล่าวว่า การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาสังคม เพราะช่วยพัฒนาคนในสังคมให้มีความรู้ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม มีสติปัญญาและเป็นเครื่องมือในการเลี้ยงชีพที่สุจริต ตลอดจนเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม มีประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญมั่นคงในทุก ๆ ด้าน

หวน พันธุพันธ์ (2548) กล่าวว่า คำว่า “การบริหาร” มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลาย ทั้งคล้าย ๆ กันและแตกต่างกัน ขอยกตัวอย่างสัก 6 ความหมาย ดังนี้

การบริหาร คือ ศิลปะของการทำงานให้สำเร็จโดยใช้บุคคลอื่น

การบริหาร คือ การทำงานของคณะบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่ร่วมกันปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

การบริหาร คือ การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมกันทำงาน เพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกัน

การบริหาร คือ กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปร่วมกันดำเนินการ ให้บรรลุจุดประสงค์ร่วมกัน

การบริหาร คือ การใช้ศาสตร์และศิลปะนำทรัพยากรการบริหาร (Administrative Resource) มาประกอบการตามกระบวนการบริหาร (Process of Administration) ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

การบริหาร คือ ศิลปะในการทำให้สิ่งต่างๆ ได้รับการกระทำจนเป็นผลสำเร็จ หมายความว่า ผู้บริหารไม่ใช่ผู้ปฏิบัติ แต่ใช้ศิลปะทำให้ผู้ปฏิบัติงานทำงานจนเป็นผลสำเร็จตรงตามจุดหมายขององค์กร หรือตรงตามจุดหมายที่ผู้บริหารตัดสินใจเลือกแล้ว

จากความหมายของ “การบริหาร” ทั้ง 6 ความหมายนี้ พอสรุปได้ว่า การดำเนินงานของกลุ่มบุคคลเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้

ส่วนความหมายของ “การศึกษา” ก็มีผู้ให้ความหมายไว้คล้ายๆ กัน ดังนี้

การศึกษา คือ การร่อกงม หรือ การจัดประสบกการณั้ให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้ร่อกงมขึ้นตามจุดประสบก

การศึกษา คือ ความเจริญงอกงาม ทั้งร่างกาย อารมณั้ สังคม และสติปัญญา

การศึกษา คือ การสร้างเสริมประสบกการณั้ให้ชีวิต

การศึกษา คือ เครื่องมือที่ทำให้เกิดความเจริญงอกงามทุกทางในตัวบุคคล

จากความหมายของ “การศึกษา” ข้างบนนี้พอสรุปได้ว่า การพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ทั้งความรู้ ความคิด ความสามารถ และความเป็นคนดี

เมื่อนำความหมายของ “การบริหาร” มารวมกับความหมายของ “การศึกษา” ก็จะได้ความหมายของ “การบริหารการศึกษา” ว่า “การดำเนินงานของกลุ่มบุคคล เพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ทั้งความรู้ ความคิด ความสามารถ และความเป็นคนดี” นั่นเอง

ซึ่งมีส่วนคล้ายกับความหมายของ “การบริหารการศึกษา” ที่มีผู้ให้ไว้ ดังนี้

การบริหารการศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายคนร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชน ประชาชน หรือสมาชิกของสังคมในทุก ๆ ด้าน เช่น ความสามารถ ทัศนคติ พฤติกรรม ค่านิยม หรือคุณธรรม ทั้งในด้านการสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ เพื่อให้บุคคลดังกล่าวเป็นสมาชิกที่ดีและมีประสิทธิภาพของสังคม โดยกระบวนการต่าง ๆ ทั้งที่เป็นระเบียบแบบแผน และไม่เป็นระเบียบแบบแผน

การบริหารการศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายคนร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อพัฒนาสมาชิกของสังคมในทุก ๆ ด้าน นับตั้งแต่บุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและคุณธรรม เพื่อให้มีค่านิยมตรงกันกับความต้องการของสังคม โดยกระบวนการต่าง ๆ ที่อาศัยการควบคุมสิ่งแวดล้อมให้มีต่อบุคคล เพื่อให้บุคคลพัฒนาตรงตามเป้าหมายของสังคมที่ตนดำรงชีวิตอยู่

ดังนั้นจึงสรุปความหมายของ “การบริหารการศึกษา” ได้ว่า “การดำเนินงานของกลุ่มบุคคลเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ทั้งความรู้ ความคิด ความสามารถ และความเป็นคนดี”

ภารกิจในการบริหารการศึกษา หรืองานบริหารการศึกษา โดยทั่วไปจำแนกออกเป็น 5 ประเภท ด้วยกันคือ

1. การบริหารงานวิชาการ
2. การบริหารงานธุรการ
3. การบริหารงานบุคคล
4. การบริหารกิจการนักเรียน
5. การบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน

ขออธิบายขยายความงานบริหารการศึกษา ทั้ง 5 ประเภท ดังนี้

1. การบริหารงานวิชาการ เป็นการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งครอบคลุมเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ การทำแผนการสอน การปรับปรุงการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การประเมินผลการวัดผล และการนิเทศการสอน เป็นต้น การบริหารการศึกษาเป็นการดำเนินงานของกลุ่มบุคคลเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพ คนจะมีคุณภาพคือมีความรู้ ความสามารถ ความคิด และความเป็นคนดีได้ จะต้องมีการเรียนการสอนหรือจะต้องมีการบริหารงานวิชาการนั่นเอง การบริหารงานวิชาการจึงถือว่าเป็นหัวใจของการบริหารการศึกษา คงไม่ผิดนัก ในสถาบันการศึกษา ทั้งมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนต่าง ๆ จะมีฝ่ายวิชาการด้วย ซึ่งจะเรียกชื่อต่าง ๆ กัน

ไป เช่น รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หรือ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ เป็นต้น

2. การบริหารงานธุรการ เป็นการดำเนินงานที่เกี่ยวกับงานการเงิน วัสดุครุภัณฑ์ อาคาร สถานที่ งานสารบรรณ งานรักษาพยาบาล และงานบริการต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งงานเหล่านี้เป็นงานที่สนับสนุนงานวิชาการอย่างมาก เช่นงานวิชาการจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีอาคารสถานที่ มีห้องเรียน มีห้องปฏิบัติการ มีโต๊ะเก้าอี้ มีสื่อการสอนต่าง ๆ มีงานบริการให้ความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นบทบาทของการบริหารงานธุรการ นั่นเอง การบริหารงานธุรการ จึงมีส่วนช่วยให้การพัฒนาคนให้มีคุณภาพได้อย่างมากเช่นกัน บุคลากรที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการในมหาวิทยาลัยมักจะใช้ชื่อว่า รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร, รองคณบดีฝ่ายบริหาร (ถ้าใช้ “ฝ่ายธุรการ” น่าจะถูกต้องมากกว่า) ส่วนในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป มักใช้ชื่อว่า ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายธุรการ หรือ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายธุรการ เป็นต้น

3. การบริหารงานบุคคล เป็นการดำเนินงานที่เกี่ยวกับบุคคล เริ่มตั้งแต่ การสรรหาบุคคล มาทำงานหรือมาเป็นครู การจัดบุคคลเข้าทำงาน การบำรุงรักษาและการสร้างเสริมกำลังใจในการทำงาน การพัฒนาบุคคล และการจัดบุคคลให้พ้นจากงาน เป็นต้น การบริหารงานบุคคลเป็นงานที่มีส่วนในการพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพอย่างมากเช่นกัน เพราะในการสรรหาบุคคลมาทำงาน ถ้าสรรหาบุคคลที่เป็นคนเก่งคนดีมาเป็นครู จัดครูเข้าสอนตามความรู้ความสามารถและความถนัดของเขา มีการพัฒนาครูให้เก่งให้เป็นคนดียิ่งขึ้นไป ย่อมจะสอนนักเรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ถือว่ามีส่วนในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพนั่นเอง ในมหาวิทยาลัยบางแห่งมักจะมีบุคลากรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานบุคคล คือผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ ซึ่งขึ้นกับรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ในโรงเรียนต่าง ๆ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ และผู้ช่วยฝ่ายธุรการจะร่วมกันบริหารงานบุคคล เช่น การสรรหาบุคคลมาทำงาน การจัดบุคคลเข้าทำงาน การพิจารณาความดีความชอบ และการพัฒนาบุคคล เป็นต้น

4. การบริหารกิจการนักเรียน เป็นการดำเนินงานที่เกี่ยวกับนักเรียน เช่น การปฐมนิเทศ นักเรียน การปกครองนักเรียน การจัดบริการแนะแนว การบริการเกี่ยวกับสุขภาพนักเรียน การจัดกิจกรรม และการบริการต่าง ๆ เป็นต้น การบริหารกิจการนักเรียนถือว่าการพัฒนาบุคคลให้เป็นคนดี คนเก่ง ได้อย่างมากเช่นกัน เช่น การปกครองให้เด็กมีระเบียบวินัย การจัดกิจกรรม กีฬา กิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมทางวิชาการ การจัดบริการแนะแนว เหล่านี้ล้วนทำให้นักเรียนเป็นคนดี คนเก่งยิ่งขึ้น ในมหาวิทยาลัยจะมีบุคลากรที่ทำหน้าที่นี้โดยตรง คือ รองอธิการบดีฝ่ายนิสิต หรือรองอธิการบดีฝ่ายนักศึกษา ในโรงเรียนทั่ว ๆ ไปจะมี ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครอง หรือ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายปกครอง ถ้าหากจะเปลี่ยนมาใช้ “ฝ่ายกิจการนักเรียน” ก็น่าจะตรงกับการบริหารงานกิจการนักเรียนอย่างยิ่ง

5. การบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน เป็นการบริหารงานที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับชุมชน เช่น การสอนให้นักเรียนนำความรู้ที่เรียนไปใช้ที่บ้านที่ชุมชน และเผยแพร่แก่คนรอบข้างคนในชุมชนด้วย การช่วยแก้ปัญหาในชุมชน การให้นักเรียนเข้าไปเรียนหรือฝึกงานในชุมชน การเชิญผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาต่าง ๆ ในชุมชนมาให้ความรู้แก่นักเรียน เป็นต้น การบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนนี้ จะช่วยพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพได้เช่นกัน เพราะการให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ที่บ้านและในชุมชน จะมีคุณภาพดีกว่าการเรียนเพื่อรู้อย่างเดียว การเชิญผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาต่าง ๆ ในชุมชนมาให้ความรู้แก่นักเรียน หรือการให้นักเรียนเข้าไปเรียนหรือฝึกงานในชุมชน ย่อมจะทำให้นักเรียนมีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางยิ่งขึ้น แสดงว่าการบริหารงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน มีส่วนพัฒนาคนให้มีคุณภาพด้วย เช่นกัน ส่วนบุคลากรที่ดำเนินงานด้านนี้ ย่อมมีหลายฝ่ายด้วยกัน ทั้งฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ และฝ่ายกิจการนักเรียน (หวน พันธุพันธ์, 2548)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

Krashen and Terrel (1983, หน้า 175) ได้กล่าวถึงสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. การเรียนแบบรับรู้ภาษา (Learning Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีกระบวนการคล้ายคลึงกัน หรือเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง คือเป็นการเรียนภาษาจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวภาษาขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการเรียนภาษาที่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาที่หนึ่ง ส่วนการเรียนภาษาที่ไม่เป็นวิธีการเรียนที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและไวยากรณ์ของภาษา ผู้เรียนรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ากำลังเรียนอะไร กล่าวคือเป็นการเรียนภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา การเรียนภาษาที่เน้นหนักไปในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของตัวภาษา และความผิดในการใช้ภาษาเป็นการเรียนในลักษณะที่ไม่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษา ทั้งนี้เพราะในการเรียนภาษาแบบรับรู้ภาษา เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา

2. การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังธรรมชาติ นั่นคือผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ก่อนโครงสร้างอื่น ๆ และลำดับขั้นตอนการเรียนรู้กฎเกณฑ์นั้น เกิดขึ้นคล้ายคลึงกันในผู้เรียนทุกคน ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กที่เรียนภาษาที่สองหรือแม้แต่ในภาษาแรกก็ตาม ดังนั้นการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอนหรือแก้ความผิดของกฎเกณฑ์บางอย่าง ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้กฎเกณฑ์นั้น ๆ ได้

3. การเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อยมาก เพราะเป็นการเรียนรู้ภาษาแบบตรวจแก้ภาษาเท่านั้น เมื่อเราพูดประโยคในภาษาที่สองเพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เรามุ่งความสนใจไปที่เนื้อหามากกว่าตัวภาษาเรานำความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษามาใช้ก็ต่อเมื่อ เรารู้ว่าจะกล่าวอะไร โดยนำมาตกแต่งเนื้อหาที่สร้างขึ้นมาให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ดังนั้นกฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ช่วยให้เราพูดภาษาล่องขึ้น แต่มีบทบาทเพียงแค่ตรวจแก้ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเท่านั้น และการตรวจแก้ไขนี้ทำได้ในวงที่จำกัดและมีเงื่อนไขที่สำคัญ 3 ประการ คือ ผู้ใช้ภาษามีเวลาเพียงพอ ผู้ใช้ภาษาต้องให้ความสนใจในเรื่องรูปแบบและความถูกต้องของภาษา และผู้ใช้ภาษารู้กฎเกณฑ์ในภาษา

4. มนุษย์เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา จากภาษาที่คนได้รับฟังหรืออ่านอย่างเข้าใจ เช่น เด็กเรียนภาษาแรกจากการได้ฟังผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กนั้น มีทั้งคำศัพท์และกฎเกณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ ของภาษาร่วมด้วยอยู่เสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ในบริบทรอบ ๆ ตัวเด็ก หรือใช้ข้อมูลนอกเหนือจากภาษา เช่น ท่าทางต่าง ๆ เข้ามาช่วย จึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ เมื่อเด็กเข้าใจเนื้อหาของภาษาแล้ว ก็สามารถเรียนรู้ตัวภาษาโดยไม่รู้ตัว

5. ทศนคติเป็นตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองจากสมมติฐานดังกล่าว ไว้ดังนี้

Harmer and Blance (1989, หน้า 55) กล่าวว่าเป็นการยากที่จะทำนายได้ว่า เมื่อใดผู้เรียนที่จะเรียนภาษาได้จากการใช้ภาษา หรือเมื่อไรจะเรียนภาษาได้จากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษาเพราะการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

Stevick (1982, หน้า 12) มีความเห็นว่า การเรียนภาษาแบบธรรมชาติและการเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติมีส่วนอยู่ในกระบวนการเดียวกันและต่างก็เกื้อกูลซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพราะการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ดังนั้นในการเรียนภาษาผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทั้งรับรู้และเรียนรู้ เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

Gardner and Lambert (1972, หน้า 85) พบว่า ทศนคติและแรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนมากเช่นกัน แรงจูงใจที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่ผู้เรียนต้องการจะเข้าสังคมของภาษาที่เรียน และแรงจูงใจของผู้เรียนที่ต้องการเรียนเพื่อนำไปประกอบอาชีพในอนาคต แรงจูงใจในประเภทแรกจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมีความสำเร็จมีความสามารถเท่าเทียมกับเจ้าของภาษาได้มากกว่า และพบว่าทัศนคติของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนเป็น

อย่างมาก ผู้ปกครอง ที่เห็นคุณค่าและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่สอง จะส่งเสริมและเอาใจใส่ให้เด็กของตนให้เรียนภาษานั้น ๆ เป็นอย่างดี และเด็กเองก็จะมีทัศนคติที่ดี

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ศรีวิไล พลมณี (2545, หน้า 101) ได้อธิบายว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์ โดยไม่ได้เกิดขึ้นง่ายด้ายกับทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาแรก แม้จะมีเวลามากกว่าก็ตาม บางคนก็อาจจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่นที่อยู่ในสังคมแวดล้อมเดียวกัน ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น

1. อายุ ผู้ที่มีอายุน้อยจะเรียนภาษาได้ดีกว่าผู้ที่มีอายุมาก
 2. ระดับชั้นการเรียนรู้ เด็ก ๆ จะมีความสนใจในการเรียนเมื่อโตขึ้น และจะพยายามเรียนในห้องเรียน
 3. แรงจูงใจในการเรียนภาษา เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคม เช่น กลุ่มเพื่อน
 4. ความมั่นใจในตนเองสูง มีความกล้าที่จะใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดจะทำให้เรียนภาษาได้ดี
 5. มีทัศนคติที่ดีต่อภาษา โดยการเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้
- การเรียนภาษาแม่นั้น เราารู้สึกว่าเรียนได้ง่ายทั้งนี้เพราะความเคยชิน อารมณ์ บุคลิกภาพ ความฉลาดพัฒนาไปพร้อมกับภาษา เด็กที่ได้ภาษาสองภาษาตั้งแต่แรกเลยนั้นจะได้เป็นอย่างดี ซึ่งการได้ภาษาสองภาษาไม่ได้ทำให้สมองช้าหรือเสื่อมแต่อย่างใด

ในแง่ของวิชาภาษาศาสตร์ นักภาษาศาสตร์ในในแง่ของการเรียนรู้ภาษาที่สองมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักภาษาศาสตร์ของประเทศอเมริกาที่ได้รับคำสั่งจากรัฐบาลให้เป็นผู้จัดทำโครงการสอนภาษาต่างชาติ เพื่อให้ทหารเรียนตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ความสำเร็จของการสอนภาษาทหาร ทำให้ครูในโรงเรียนสามัญเอาแบบอย่างไปใช้บ้าง หลักการของนักภาษาศาสตร์แบบเน้นโครงสร้าง คือ การเรียนภาษาเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรม การเปลี่ยนนั้นต้องเกิดจากการกระทำซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัย เนื้อหาสำคัญที่จะต้องเรียน คือ เสียง เพราะเสียงสำคัญที่สุดและมาก่อนที่จะเรียนพูด และไม่ใช้วิธีการดั้งเดิมคือท่องศัพท์ แปล และเรียนไวยากรณ์ การเรียนเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการ คือ

1. จำได้ (Recognition) คือทราบว่าเป็นอย่างไร
2. เลียนแบบ (Imitation) คือการเลียนแบบพยายามทำให้เหมือน
3. พูดซ้ำ (Repetition) คือการพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
4. ท่องจำ (Memorization) เมื่อนักเรียนจำได้ ฝึกได้คล่องแล้วจึงเรียบเรียงเนื้อเรื่องประเภท

กฎเกณฑ์อื่น ๆ ที่หลัง ที่ต้องฝึกมากเพราะเชื่อว่าภาษาเป็นพฤติกรรมและการฝึกซ้ำ ๆ เป็นการสร้างนิสัย

ขั้นต่อมาเมื่อได้เสียงแล้ว นักเรียนจะฝึกรวมประโยค หรือ Pattern Practice เพราะนักภาษาศาสตร์เชื่อว่าระดับประโยคมีความสำคัญเช่นกัน และปกติแล้วคนเราจะไม่พูดเป็นคำ ๆ เสียงเมื่อเข้าประโยคก็จะมีเปลี่ยนแปลง มีความกลมกลืนของเสียง และการเรียงเรียงประโยคก็คือ การเรียนเรื่องไวยากรณ์ไปด้วย เช่น ในภาษาอังกฤษ เมื่อได้คำว่า Boy แล้วก็จะต่อเป็น A boy และ He is a boy เป็นต้น

การฝึกรวมประโยคจะมีประโยคพื้นฐานก่อนมีตัวแปรหรือเพิ่มคำขึ้น เพื่อเป็นการหัดพูดให้มีความหมายรู้จักเน้นเสียงหนักเบา ทำนองเสียง จังหวะ เมื่อได้สิ่งเหล่านี้ครบถ้วนแล้ว นักเรียนจึงกลับมาเรียนเรื่องประเภทของคำ เช่น นาม กริยา ต่อไป การเรียนแบบนี้ปัจจุบันก็ยังใช้อยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ เป็นการเรียนที่มีอุปกรณ์สำคัญ คือ ห้องปฏิบัติการทางภาษาและโสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ ซึ่งช่วยในการฝึกซ้ำให้จำได้ การฝึกภาษาแบบเข้ม (Intensive Course) นั้นก็ได้พิสูจน์แล้วว่าได้ผลดีเป็นส่วนใหญ่ เพราะผู้เรียนได้ฝึกเรียนมาจนลืมนภาษาตนเองก่อนพูด

ในเรื่องของความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ภาษาแม่กับการเรียนภาษาต่างประเทศ นักการศึกษาภาษาที่สอง Prator (1969, หน้า 63 อ้างถึงใน วรพงศ์ ไชยฤกษ์, 2549, หน้า 28) ได้อธิบายถึงความแตกต่างของภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สองไว้ดังนี้

1. ด้านเวลา เวลาในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นจำกัด ในขณะที่เวลาในการเรียนภาษาที่หนึ่งนั้นมีอยู่ตลอดทั้งวัน
2. ด้านความรับผิดชอบของครู เนื่องจากเวลาจำกัดความรับผิดชอบของครูผู้สอนภาษาที่สองมีขอบเขตกว้างขวาง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่สองได้อย่างถูกต้องเหมาะสมให้มากที่สุดเท่าที่ผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถทำได้
3. ด้านเนื้อหา ครูต้องวางแผนลำดับเนื้อหาไว้อย่างดีเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพมากที่สุด
4. ด้านกิจกรรมที่เป็นแบบแผน ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ในขณะที่การเรียนภาษาที่หนึ่งอาจไม่เน้นกิจกรรมดังกล่าว
5. ด้านการเสริมแรง ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้น จะมีแรงเสริมที่ต่างกันอย่างชัดเจน แรงเสริมที่สำคัญของผู้เรียนที่เรียนภาษาที่หนึ่งนั้น ได้แก่ ความต้องการความรัก ความหวี ความกลัว และความจำเป็นที่ต้องการจะสื่อสาร ในทางตรงกันข้ามครูผู้สอนภาษาที่สองต้องใช้ความพยายามที่จะชักจูงโน้มน้าวให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาที่สองที่เรียน ตลอดจน

ชักจูงใจผู้เรียนให้เห็นความสำคัญของภาษาที่สอง ตลอดจนชักจูงใจผู้เรียนให้เห็นคุณค่าและบทบาทที่สำคัญของภาษานั้น ๆ

6. ด้านประสบการณ์ชีวิต ประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการเรียนภาษาที่สองนั้น มีขอบเขตกว้างและลึกซึ้ง ครูจะต้องรู้จักการใช้วัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนรู้ในช่วงนั้น ๆ และให้เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาและความคิดรวบยอดของเรื่องเรียนนั้น ๆ ด้วย

7. ด้านลำดับของทักษะในการเรียนภาษาที่หนึ่งนั้น เด็กจะเรียนรู้ได้ตามลำดับการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งลำดับทักษะดังกล่าวนี้ Prator พบว่า ไม่สามารถใช้ได้กับทุกสถานการณ์ของการเรียนรู้ภาษาที่สอง ด้านการเปรียบเทียบและการสรุปหลักการ เขาเห็นว่ากระบวนการเปรียบเทียบและการสรุปหลักเกณฑ์ของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กนั้น สามารถนำไปใช้ในการเรียนภาษาที่สองได้

นอกจากนี้ Flynn (1984, หน้า 21) ยังได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า จำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานของภาษาแม่ มีกระบวนการเรียนการสอน มีหลักสูตร และมีรูปแบบการสอน การเน้นความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศจะทำให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

สมักร สุพรรณรัตน์ (2536, หน้า 69) ได้สรุปผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า การสอนภาษาอย่างน้อยที่สุดมี 15 วิธี และวิธีการต่าง ๆ เหล่านั้น มีการใช้กันอยู่ในรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งในส่วนต่าง ๆ ของโลก ในวิธีการสอน 15 วิธี มีวิธีที่ได้รับความนิยมมากมีอยู่ 4 วิธี คือ

1. วิธีการที่ยึดไวยากรณ์และการแปล ซึ่งเป็นหลักวิธีการยึดการออกเสียงของภาษาเป็นหลัก
2. วิธีการโดยตรงคือให้ผู้เรียนฝึกฟังแล้วพูดในเรื่องที่ต้องการโดยตรง
3. วิธีการกองทัพบกอเมริกาคือการฝึกอย่างหนักโดยใช้วิธีการและเทคนิคหลายอย่างและใช้เวลาอย่างเต็มที่
4. วิธีการที่ยึดหลักการฝึกพูดและฟังเป็นหลัก

กลวิธีการสอนภาษาตามความหมายกว้าง ๆ มี 2 วิธี คือ การใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ประมวลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เรียนอย่างมีระบบ และการใช้ทฤษฎีของการกระทำเป็นประจำจนเคยชินเป็นนิสัย โดยการฝึกฟังและพูดมีข้อโต้แย้งในกลุ่มของผู้มีอาชีพทางการสอนในเรื่องลำดับก่อนหลังของวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของการเรียนภาษา ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ แสดงความคิดเห็นได้ 2 ประเภท คือแนวความเชื่อว่าเนื้อหาของความรู้จะปรากฏ

ไม่ได้ นอกจากอยู่ในจิตใจหรือความคิดเห็นของผู้เรียน และอีกประการคือแนวความเชื่อในหลักของกลไก ผู้แทนของทั้งสองกลุ่มนี้ อาจแยกเรียกได้คือ ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการและผู้ชอบการปฏิบัติตนเอง

ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการจะมั่นใจต่อการสอนในรูปแบบของความลดความเห็น โดยพิจารณาจากหลักโดยทั่วไปสู่เรื่องเฉพาะ จะเริ่มจากการกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ กับการใช้ในตัวอย่างต่าง ๆ กลุ่มผู้ชอบการปฏิบัติจะสะสมและอุทิศเวลาให้กับความเข้าใจอย่างกว้างขวางครอบคลุมทั่ว ๆ ไป โดยที่หลังจากเด็กนักเรียนได้ยินและได้ใช้แบบต่าง ๆ ซ้ำกันพอประมาณ โดยเฉพาะการใช้ข้อคล้ายคลึงหรือการเปรียบเทียบและความผิดเพี้ยนหรือตรงกันข้ามกัน ผู้ชอบทำตามแบบแผนหรือพิธีการมีความโน้มเอียงที่จะให้คำทักษะในการอ่านและการเขียนที่ถูกต้องแน่นอน ในขณะที่ผู้ชอบการปฏิบัติเน้นหนักที่ความเข้าใจและการพูดด้วยปากเปล่า ซึ่งเป็นฐานของความคล่องต่อการอ่านและการเขียนในระยะแรก ๆ

การวิเคราะห์โดยพิจารณาวิธีการสอนที่ถือไวยากรณ์และวิธีการแปลน่าจะเป็นทฤษฎีของการเรียนรู้ประมวลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่เรียนอย่างมีระบบ ในขณะที่ถือการออกเสียงของภาษาเป็นหลัก และวิธีการของกองทัพอเมริกาเป็นตัวแทนทฤษฎีของการกระทำเป็นประจำจนเคยชินเป็นนิสัย โดยการฝึกฟังและพูด ผลของการทดลองต่าง ๆ มีแนวโน้ม ดังนี้

1. สิ่งที่เด็กเรียนรู้และเข้าใจเป็นเรื่องต่าง ๆ ที่เน้นอยู่ในการสอน
2. ความแตกต่างที่เด่นในทางสถิติระหว่างสองวิธี Cognitive Code-learning Theory และ Audio-lingual Theory จะปรากฏในระยะแรกหรือปีที่ 1 และจะหมดไปในขณะที่ระบบเวลาการเรียนขยายกว้างออกไป
3. มีความโน้มเอียงในการที่จะเรียนสาระต่าง ๆ ได้ดีกว่า ถ้าสาระต่าง ๆ เหล่านั้นถูกเน้นในการสอน
4. วิธีการสอนซึ่งใช้ประโยชน์ของภาษาของผู้เรียนในการอธิบาย มีแนวโน้มที่จะให้ความสะดวกสบายในการเรียนโดยเฉพาะผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ วิธีการสอนแบบนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่าดีกว่าวิธีการอื่น ๆ

กล่าวโดยสรุป พบว่า จากวิธีการสอนแต่ละวิธีจะให้ผลแตกต่างกันในระยะต้น แต่ความแตกต่างจะหายไปเมื่อการเรียนขยายเวลาออกไป และทักษะต่าง ๆ มีแนวโน้มขึ้นอยู่กับอายุ เวลา และความพร้อม ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาที่สอง ควรพิจารณาพื้นฐานที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. วัตถุประสงค์ของการเรียน
2. อายุเวลาของผู้เรียน และความพร้อม (หมายถึง ครู หลักสูตร และกระบวนการที่สามารถ

ต่าง ๆ)

เอมอร์ ซิตตะโสภณ (2536, หน้า 96) ได้ให้แง่คิดเกี่ยวกับการสอนภาษาที่สองว่า การเรียนการสอนภาษาที่สองย่อมขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดีประกอบด้วย

1. สามารถทำงานเป็นกลุ่มได้อย่างดี โดยปราศจากความกังวลและเงินอาย
2. พยายามหาโอกาสฝึกใช้ภาษาตลอดเวลา
3. เน้นเรื่องของความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา
4. รู้จักเทคนิคและวิธีที่จะต้องเสริมความรู้ที่ได้จากการฝึกติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา

เช่น รู้จักจดบันทึกคำศัพท์ เป็นต้น

5. ผู้เรียนควรเป็นเด็กโตหรือผู้ใหญ่มากกว่าเด็ก ในแง่ของการเรียนรู้โครงสร้างทางภาษา
6. มีความสามารถทางทักษะในการคิดวิเคราะห์ภาษา เพราะนั่นคือความสามารถในการรับรู้ จัดแยกแยะหมวดหมู่ และจดจำโครงสร้างของภาษาที่เรียน รวมทั้งความสามารถในการตรวจสอบแก้ไขข้อผิดพลาด
7. มีเป้าหมายในการเรียนแน่นอน และมีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ ใน การเรียน

8. กล้าและพร้อมที่จะลองผิดลองถูก
 9. มีความสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสภาพการเรียนการสอนภาษาต่าง ๆ ที่หลากหลาย
- นอกจากนี้ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีผลต่อการเรียนการสอนภาษาที่สองเช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ทัศนคติและแรงจูงใจ

1. ผู้เรียนที่มีความสนใจในสังคม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่เรียน ย่อมมีแนวโน้มที่จะเรียนภาษาได้ดี
2. ผู้เรียนที่มีความต้องการในการเรียนภาษา เพื่อเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง เช่น การประกอบอาชีพ หรือเพื่อศึกษาดำรงต่าง ๆ มักจะประสบผลสำเร็จ
3. ความรู้สึกเครียดกังวล ตลอดจนทัศนคติต่าง ๆ ที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาหรือต่อเจ้าของภาษาที่เรียนจะมีผลในทางลบต่อการเรียนรู้ภาษา

บุคลิกภาพ

1. บุคลิกภาพของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อสาร ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพร่าเริงเปิดเผย มักประสบความสำเร็จในการเรียน เพราะมีโอกาสฝึกภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน

2. ผู้เรียนที่มีความเงินจืดจะเป็นอุปสรรคในการเรียน เพราะขาดลักษณะที่จะกล้าลองผิดลองถูก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนภาษา

3. ผู้ที่ขบทำอะไร โดยพยายามไม่ให้เกิดข้อบกพร่องเลย ตลอดจนผู้ที่มีความว่องไวในการรับรู้สิ่งใหม่ ๆ จะมีแนวโน้มเรียนโครงสร้างทางภาษาได้ดี

อายุ

ระดับของอายุมีผลต่อความเร็วในการเรียนรู้ภาษาและความสำเร็จในการเรียน โดยวัยผู้ใหญ่มักจะไ้เร็วกว่าเด็กวัยรุ่น แต่ในด้านความสำเร็จในการเรียนเด็กจะเรียนการออกเสียงได้ดี และประสบความสำเร็จกว่าผู้ใหญ่ วัยรุ่นจะเป็นวัยที่เรียนได้ดีทุกเรื่อง นอกจากเรียนความสำเร็จในการเรียนขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการเรียนภาษาและระดับอายุที่เริ่มเรียน ยิ่งเรียนมากเรียนนานก็ยิ่งคล่อง และการเริ่มเรียนภาษาในวัยเด็กและวัยรุ่นจะเรียนได้ดี

สติปัญญา

เป็นความสามารถที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน อาจกล่าวได้ว่าความสามารถทางภาษาที่เป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการเรียนในชั้นเรียน สติปัญญาจะช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาในชั้นเรียนได้ดี แต่สติปัญญาอาจไม่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาตามธรรมชาติ

ความถนัด

ความถนัดจะส่งผลต่อการเรียนภาษาในลักษณะวิชาการมากกว่าการเรียนที่เน้นการสื่อสาร เนื่องจากความถนัดจะช่วยในด้านความสามารถทางภาษามากกว่าความสามารถทางการสื่อสาร เช่น ความสามารถในการเรื่องเสียงของภาษา ไวยากรณ์ และการแยกแยะ ตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ในชั้นเรียน ผู้เรียนมีความถนัดในชั้นเรียนในเรื่องไวยากรณ์ ดังนั้นผู้สอนควรคำนึงถึงอายุของผู้เรียนเป็นหลัก

ลักษณะการคิดของผู้เรียน

ในการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรคำนึงถึงลักษณะของผู้เรียนแต่ละคน เพราะผู้เรียนมีความแตกต่างกัน ในเรื่องการเรียนรู้ ความคิดรวบยอด การจัดลำดับ และการฟื้นความทรงจำ เป็นต้น การแบ่งลักษณะของผู้เรียน แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ผู้เรียนที่พึ่งบุคคลอื่น รับรู้ความสามารถของตนเองจากบุคคลรอบด้าน และชอบสังคัมการจัดกิจกรรมจึงควรจัดให้เป็นกลุ่ม

2. ผู้เรียนที่เรียนด้วยตนเอง ประเมินตนเองเป็นอิสระ การจัดงานให้ทำจึงต้องเป็นแบบรายบุคคล

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้น ผู้สอนควรจะมีคามเข้าใจพื้นฐานด้านความแตกต่างของผู้เรียน มีการจัดเตรียมประสบการณ์ด้านภาษาไว้ให้ผู้เรียนได้ฝึก

ที่สำคัญผู้สอนควรเข้าใจเรื่องความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่กับภาษาที่สอง อีกทั้งปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษา ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สนุก พร้อม ๆ กับได้ภาษาไว้ใช้สื่อสารตามเป้าหมายของการเรียนในแต่ละคน

แนวคิดการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีน ในปัจจุบัน

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน ได้มีมาเป็นเวลายาวนานหลายศตวรรษ และเป็นความสัมพันธ์อันดีหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม จนไม่สามารถจะแยกออกได้ว่าด้านใดเป็นด้านที่เด่น เพราะความสัมพันธ์ได้พัฒนาในทางที่ดีและบูรณาการด้านต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ดังนั้น การสื่อสารระหว่างประเทศจึงจำเป็นมากขึ้นเรื่อย ๆ ประชาชนทั้งสองประเทศจะต้องเรียนรู้ภาษาของแต่ละประเทศ คือคนจีน เรียนภาษาไทย และคนไทยเรียนภาษาจีน ทำให้กระแสนิยมของคนทั้งสองประเทศเรียนภาษาไทย และภาษาจีน กันอย่างมาก ดังที่ต่างก็เรียนรู้ภาษาของอีกประเทศหนึ่ง

สำหรับการค้าระหว่างไทยกับจีน ไทยเป็นคู่ค้าอันดับที่ 14 ของจีน ซึ่งคาดว่าในปี 2553 มูลค่าการค้าระหว่างไทยกับจีน จะอยู่ที่ประมาณ 50,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และสำหรับการท่องเที่ยว ปัจจุบันจีนเป็นลูกค้าสำคัญของไทยในอันดับ 4 จีนจึงถือเป็นตลาดที่สำคัญของไทย และจะทวีความสำคัญยิ่งขึ้น จึงเป็นที่มาที่ กระทรวงศึกษาธิการต้องให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน โดยเฉพาะด้านการศึกษา ด้วยความสำคัญดังกล่าว ประเทศไทยและจีนจึงได้มีการร่วมมือกันในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้คนจีน และสอนภาษาจีนให้คนไทยขึ้น

จурินทร์ ถักณวิสิษฐ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) ซึ่งเดินทางไปร่วมงานสัมมนาและนิทรรศการการศึกษาไทย พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ณ นครหนานหนิง มณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้มอบหนังสือเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสต่าง ๆ จัดทำโดยกรมศิลปากรและหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สกสค.) ให้กับศูนย์ข้อมูลภาษาไทยสิรินธร เพื่อให้นักศึกษาจีนได้ศึกษาค้นคว้าทำความเข้าใจกับภาษาไทยได้อย่างลึกซึ้ง และเข้าถึงวัฒนธรรมประเพณีไทย ดร.ฉันทวิทย์ สุชาตานนท์ รองเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) กล่าวถึงการจัดงานสัมมนาวิชาการและนิทรรศการการศึกษาไทยฯ นี้ว่า ตลอดระยะเวลา 2 วัน ของการจัดงานที่พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกว่างซี ตั้งแต่วันที่ 13 -14 มิถุนายน มีผู้สนใจเข้าร่วมชมงานกว่า 2,000 คน โดยมีสถาบันการศึกษาไทยเข้าจัดนิทรรศการการศึกษา 38 แห่ง ปัจจุบันมีนักศึกษาจีนที่เดินทางศึกษาต่อยังประเทศไทยประมาณ 8,000 คน ส่วนนักศึกษาไทยเดินทางมาเรียนที่จีน 1,000 คน และที่นครหนานหนิง มีนักศึกษาไทยอยู่ 380 คน ดร.ฉันทวิทย์ กล่าวว่า สำหรับการเรียนการสอนภาษาไทยในนครหนานหนิง มี 19

สถาบันเปิดสอนภาษาไทย และมีศูนย์ข้อมูลภาษาไทยสิรินธร เป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลและมีศูนย์ข้อมูลภาษาไทยสิรินธร เป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลภาษาไทยทำให้เกิดการพัฒนาอย่างมาก ในอนาคตเตรียมตั้งศูนย์ทดสอบภาษาไทยในจีน เพื่อวัดระดับความรู้และคุณภาพของภาษาไทยให้นักศึกษาจีน และส่งเสริมเรื่องของการทุนการศึกษา และอาจมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลร่วมกันในเรื่องแบบทดสอบเพื่อวัดระดับภาษาจีนใน ไทย หรือที่เรียกว่า SHK ที่ใช้วัดระดับภาษาจีนในประเทศคล้ายกับการสอบ TOFEL

จากนโยบายของกระทรวงศึกษาดังกล่าว ผศ.ดร.ณรงค์ พุทธิชีวิน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี (มรส.) เปิดเผยว่า ในช่วงระหว่างวันที่ 10-14 สิงหาคม 2552 มรส. ได้ลงนามความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีจำนวน 5 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยชนชาติกว่างซี (GXUN) มหาวิทยาลัยกว่างซี (GU) มหาวิทยาลัยครุ กว่างซี (GTEU) วิทยาลัยอาชีวะ ลั่วโจว และมหาวิทยาลัยเหอโจว (HEZHOU University) ทั้งนี้ มีข้อตกลงความร่วมมือ 6 ประการด้วยกัน คือ

1. ร่วมกันจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ในหลักสูตรธุรกิจการบิน หลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และหลักสูตรภาษาไทย
 2. จัดหลักสูตรอบรมระยะสั้นให้กับนักศึกษาจีน ทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา ในช่วงปิดภาคฤดูร้อน
 3. แลกเปลี่ยนอาจารย์เพื่อสอนภาษาจีนในประเทศไทยและสอนภาษาไทยในประเทศจีน
 4. แลกเปลี่ยนด้านศิลปวัฒนธรรมและการแสดง ตลอดจนการจัดประชุมวิชาการร่วมกัน
 5. พัฒนาอาจารย์ในระดับบัณฑิตศึกษา โดยมหาวิทยาลัยจากจีนจะส่งอาจารย์มาสอนภาษาจีนและศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาที่ มรส.
 6. ส่งนักศึกษาจีนมาฝึกประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวการโรงแรม และบริหารธุรกิจในประเทศไทย โดย มรส. เป็นผู้บริหารจัดการเตรียมแหล่งฝึกประสบการณ์ อธิการบดีกล่าวเพิ่มเติมว่า ในปีการศึกษาหน้า มหาวิทยาลัยจากจีนจะเริ่มส่งนักศึกษามาเรียนที่ มรส. และส่งอาจารย์มาแลกเปลี่ยน พร้อมกับเสนอทุนการศึกษาจำนวนหนึ่งให้กับนักศึกษาของ มรส. โดยมหาวิทยาลัยครุ กว่างซียังได้เสนอโครงการร่วมพัฒนาหลักสูตรการศึกษาไทย-จีนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว นอกจากนี้ จะเปิดหลักสูตรภาษาจีนสำหรับนักศึกษาไทยในปีการศึกษาหน้าด้วย ทั้งนี้ นักศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวจะมีโอกาสได้เดินทางไปศึกษาภาษาจีนที่สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นเวลา 1 ปี
- การเปิดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับปริญญาตรีในประเทศจีน
- รักษาการกงสุลใหญ่ มอบหนังสือเกี่ยวกับภาษาไทยแก่รองศาสตราจารย์ฉู เฟิงหลิน รองอธิการบดี เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2551 นายวสิน เรืองประทีปแสง รักษาการกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน

และคณะได้เยี่ยมชมกิจการการเรียนการสอนของภาควิชาภาษาไทย วิทยาเขตภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออกของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศซีอาน โดยได้พบหารือกับศาสตราจารย์จู่ เฟิงหลิน รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยฯ ศาสตราจารย์หลิว เจี้ยนเจียง คณบดีวิทยาเขตฯ ทั้งนี้ ภาควิชาภาษาไทยได้เปิดสอนในระดับปริญญาตรีอย่างเป็นทางการในปีการศึกษา 2551 เมื่อเดือนกันยายน 2551 เป็นปีแรก รับนักศึกษาจีนจากมณฑลต่าง ๆ รุ่นแรกรวม 29 คน โดยมีนางสาวสกลสุภา ทองน้อย อาจารย์จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้รับเชิญร่วมเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภายใต้ โครงการความร่วมมือของสองมหาวิทยาลัย ภาษาไทยจึงนับเป็นภาษาต่างประเทศที่ 12 ที่ได้มี การเปิดสอนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และนับเป็นสถาบันการศึกษาของจีนแห่งที่ 9 ที่เปิดสอนวิชา ภาษาไทยในระดับปริญญาตรี นอกเหนือจาก 8 แห่งใน 7 เมือง/มณฑลเช่น ปักกิ่ง กวางโจว กุหนิง กว่างซี เซี่ยงไฮ้ ฯลฯ

ในโอกาสนี้ รักษาการกงสุลใหญ่ฯ ได้มอบหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทยที่จัดพิมพ์เป็น ภาษาจีน 1 ชุด รวม 30 เล่ม แก่รองอธิการบดีฯ เพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนของภาควิชา ภาษาไทยต่อไป โดยสถานกงสุลใหญ่ฯ รับจะสนับสนุนและช่วยเหลือในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรม ด้านการเรียนการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยฯ เพื่อมุ่งผลิตบัณฑิตจีนที่รู้ภาษาไทยอย่างมี คุณภาพและมีส่วนร่วมสร้างคุณประโยชน์ต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐ ประชาชนจีนในอนาคต

ข้อมูลระหว่างประเทศไทยกับมณฑลกว่างซี

สภาพปัจจุบันของมณฑลกว่างซี

มณฑลกว่างซีเป็นมณฑลหนึ่งใน 36 มณฑลของสาธารณรัฐประชาชนจีน อยู่ริมฝั่งทะเล ทิศเหนือของทะเลใต้จีน มีเนื้อที่ประมาณ 23.67 ล้านตารางกิโลเมตร สภาพมณฑลกว่างซีอยู่ทิศใต้ ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ทิศตะวันออกเฉียงใต้ติดต่อกับมณฑลกว่างตง ทิศตะวันออกเฉียง-เหนือติดต่อกับมณฑลหูหนาน ทิศเหนือติดต่อกับมณฑลกัวยโจว ทิศตะวันตกติดต่อกับมณฑล-หูหนาน ทิศตะวันตกเฉียงใต้ติดต่อกับประเทศเวียดนาม มณฑลกว่างซีเป็นทางด่วนลงเรือที่เร็ว ที่สุดทางทิศตะวันตกเฉียงใต้สาธารณรัฐประชาชนจีน และยังเป็นเขตเศรษฐกิจรวบรวมที่เกี่ยวกับ เศรษฐกิจแบบทรัพยากรของทิศตะวันตกจีนรวมกับเศรษฐกิจแบบเปิดซึ่งที่ต้องเกี่ยวข้องกับมณฑล และประเทศอื่น ๆ มณฑลกว่างซีเป็นมณฑลที่สำคัญ ซึ่งเกี่ยวกับเศรษฐกิจความสัมพันธ์ระหว่าง สาธารณรัฐประชาชนจีนกับAsian เช่น ประเทศเวียดนาม ลาว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และประเทศไทย เป็นต้น

มณฑลกว่างซีมีสภาพเศรษฐกิจที่สมบูรณ์ทั้งด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม กิจการประมง พณิชยกรรม เป็นต้น ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่สำคัญเช่น การปลูกพืชเศรษฐกิจ การเลี้ยงสัตว์ การประมง การอุตสาหกรรม การพณิชยกรรม เป็นต้น มณฑลกว่างซีมีการพัฒนาทางด้านการเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว GDP บรรลุถึง 406,330 ล้าน YUAN (ปี 2005) มีการพัฒนาการค้าขายระหว่างประเทศอย่างสมบูรณ์มากขึ้น เช่น สร้างโครงการ “ความร่วมมือระหว่างสาธารณรัฐประชาชนจีน-Asian 10+1” โครงการความร่วมมือเศรษฐกิจของทศอ่าวจีนอย่างกว้าง โครงการความร่วมมือทางด้านGMS โครงการเขตติดต่อของเศรษฐกิจระหว่างจีน-ฟิลิปปินส์ เป็นต้น ดังนั้น บริษัทต่างประเทศจึงมีความสัมพันธ์และการค้าขายกับสาธารณรัฐประชาชนจีนมากยิ่งขึ้น เพราะตามเหตุการณ์นี้ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทจีนหรือบริษัทประเทศใด จึงมีความต้องการพนักงานที่มีความสามารถโดยเฉพาะและที่เข้าใจภาษาอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น



ภาพที่ 1 ที่ตั้งของมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน
(ที่ตั้งของมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน, 2552)

ภูมิประเทศ

กว้างซีมีลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบแอ่งกระทะและเทือกเขาขนาดเล็กที่ยาวคดเคี้ยวติดต่อกัน เทือกเขาสำคัญได้แก่ ภูเขาต้าหมิงซันและต้าเหยาซัน เป็นต้น

ภูมิอากาศ

สภาพอากาศแบบเขตร้อนโดยทางเหนือเป็นเขตร้อนแถบเอเชียกลางทางใต้เป็นเขตร้อนแถบเอเชียใต้ อุณหภูมิเฉลี่ย 16-23 องศาเซลเซียส มีฝนตกชุก ฤดูร้อนยาวนานกว่าฤดูหนาว อุณหภูมิสูงสุดในเดือนกรกฎาคม ประมาณ 27-29 องศาเซลเซียส และต่ำสุดในเดือนมกราคมประมาณ 5.5-15.2 องศาเซลเซียส ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 1,000-2,800 มิลลิเมตรต่อปี ทรัพยากรกว้างซีเป็นหนึ่งในสิบเขตมณฑลที่ผลิตแร่ที่สำคัญของประเทศที่มีการสำรวจพบปริมาณสะสมมากติดอันดับ 1 ใน 10 ของประเทศ

เศรษฐกิจ

ปี พ.ศ. 2546 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) มีมูลค่าถึง 273,321 ล้านหยวน เพิ่มขึ้น 10.2% มูลค่าการเติบโตในภาคเกษตรกรรม 62,818 ล้านหยวน เพิ่มขึ้น 4.0% ภาคอุตสาหกรรม 100,592 ล้านหยวน เพิ่มขึ้น 14.5% ภาคบริการ 109,911 ล้านหยวน เพิ่มขึ้น 10.0% สัดส่วนจีดีพีในการผลิตทั้งสามภาคคิดเป็น 23.0 : 36.8 : 40.2

เกษตรกรรม

ปี พ.ศ. 2546 มูลค่าการผลิตโดยรวมของสินค้าเกษตรกรรม ปศุสัตว์และประมงรวม 96,558 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 4.0% มีการลดพื้นที่การเพาะปลูกลง 3.6% ปริมาณการผลิตตลอดปี 14.84 ล้านตัน ลดลง 645,600 ตัน คิดเป็น 4.2% การใช้พื้นที่สำหรับพืชเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น 2.4% โดยเฉพาะพื้นที่ปลูกข้าว เพิ่มขึ้น 70% น้ำตาลเพิ่มขึ้น 32.8% ขณะที่มูลค่าการผลิตด้านการปศุสัตว์และประมง มีสัดส่วนเป็น 44.9% ผลผลิตหลักคือ ข้าว นาน้ำ ข้าวโพด มัน เป็นต้น

อุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมหลัก ได้แก่ พลังงานไฟฟ้า รถยนต์ เครื่องจักรกล การถลุงโลหะ ทำน้ำตาล อาหาร เป็นต้น อุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนพิเศษได้แก่ อุตสาหกรรมอะลูมิเนียม

ความร่วมมือทางด้านวัฒนธรรมระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

สุภชานัน ศรีเอี่ยม (2553) กล่าวว่า ชาวจีนในประเทศไทยได้เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารเป็นเวลานาน อย่างน้อยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย ขณะเดียวกันส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนในไทยก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย และส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนในไทยเช่นเดียวกันนี้ย่อมแสดงอย่างแจ่มชัดว่า ได้มีการผสมผสานซึ่งกันและกันระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีนอย่าง

สนิทแนบแน่น

เพราะเหตุใดที่วัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมจีนสามารถผสมผสานซึ่งกันและกันอย่างสนิทแนบแน่นเช่นนั้น วัฒนธรรมจีนในสังคมไทย วิถีชีวิตของชาวไทยและชาวจีนที่มีความสัมพันธ์กันตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีความผสมผสานกลมกลืนกันทางวัฒนธรรมไทย-จีนที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินไทย ทำให้เข้าใจถึงความแตกต่างของคนทั้งสองชาติ พร้อมกับยอมรับในความต่างนั้นอย่างเคารพ เพื่อให้เกิดความสามัคคีกันระหว่างคนในชาติไม่ว่าจะเป็นคนไทยเชื้อชาติใดก็ตาม

ประวัติศาสตร์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่นอกจากจะมีพื้นที่ประเทศกว้างใหญ่ไพศาลแล้วยังมีความเจริญรุ่งเรืองในด้านวิทยาการต่าง ๆ ที่เห็นได้จากสาธารณรัฐประชาชนจีนได้มีการคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ขึ้นก่อนชาติทางตะวันตก เช่น การพิมพ์ การสร้างกระดาษเข็มทิศ การสร้างดินปืน และนอกจากสาธารณรัฐประชาชนจีนจะมีความเจริญรุ่งเรืองทางด้านวิทยาศาสตร์แล้วยังให้ความสำคัญกับเรื่องมนุษย์ จิตวิญญาณ และธรรมชาติ ดังจะเห็นได้จากมีนักปรัชญาเกิดขึ้นในสาธารณรัฐประชาชนจีนจำนวนมาก เช่น ขงจื๊อที่เน้นการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม เป็นต้น จากนั้นเป็นการกล่าวถึงความสัมพันธ์ของไทยและจีนโดยเริ่มจากที่ประเทศไทยส่งเครื่องราชบรรณาการไปยังจีนตั้งแต่ในสมัยอยุธยา ซึ่งตอนนั้นอยุธยาเป็นเมืองท่าค้าขายสำคัญที่เชื่อมโยงกับหลายประเทศทั้งทางตะวันออกและตะวันตก ทำให้พ่อค้าชาวจีนเข้ามาตั้งร้านขายสินค้าอยู่ในประเทศไทยตามหัวเมืองต่าง ๆ จำนวนมาก แต่เมื่อกรุงศรีอยุธยาได้เสียเอกราชให้แก่พม่า ทำให้ทั้งคนไทยและคนต่างชาติที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยได้รับความเดือดร้อน และในเวลานั้นพระเจ้าเมืองตาก ซึ่งเป็นคนไทยเชื้อสายจีนได้รวบรวมพลเมืองซึ่งมีชาวจีนเป็นหลักสำคัญในการต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราชของไทย เมื่อได้รับชัยชนะก็ได้มาตั้งราชธานีใหม่ที่กรุงธนบุรี ทำให้คนจีนที่อยู่ในประเทศไทยได้รับการยกย่องและยอมรับจากคนในสังคมต่อเนื่องมาจนถึงในสมัยรัตนโกสินทร์ จึงมีผลให้คนจีนเข้ามาทำมาหากินในประเทศไทย ประกอบกับในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น สาธารณรัฐประชาชนจีนมีปัญหาจากการล่าอาณานิคมของตะวันตกและความอ่อนแอของการปกครองภายในประเทศ ชาวจีนจึงอพยพเข้ามาในประเทศไทยมากขึ้นเป็นลำดับ

วิถีชีวิตไทยจีนที่มีความผสมผสานกัน จนเกิดศิลปกรรมใหม่ ๆ ขึ้น ที่ผสมผสานระหว่างคนสองชาติ เช่น การสร้างโบสถ์วิหารของไทย ซึ่งแต่เดิมมักจะตกแต่งด้วยช่อฟ้า ใบระกา และหางหงส์ ซึ่งเป็นเครื่องมือทำไม้ทำให้มีอายุการใช้งานได้ไม่นาน จึงมีการเปลี่ยนมาเป็นการตกแต่งด้วยปูนและกระเบื้องเคลือบแบบจีน เพื่อให้เกิดความแข็งแรงทนทานมากขึ้น หรือการใช้เทคนิควิธีการเขียนพู่กันแบบจีน ซึ่งช่างไทยนำมาใช้เขียนภาพต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ภาพดูอ่อนหวานและนุ่มนวลขึ้น รวมถึงการแปลวรรณกรรมของจีนที่มีชื่อเสียง เช่น สามก๊ก เพื่อนำมาใช้เป็นตำราสู้รบ ส่วนในด้านวัฒนธรรมคนไทยก็ได้รับอิทธิพลจากชาวจีนมาเป็นจำนวนมาก วัฒนธรรมบางอย่างหากไม่มี

การศึกษา คนไทยบางคนอาจคิดว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชาติ เนื่องจากมีความผสมผสานกันอย่าง สอดคล้อง เช่น วัฒนธรรมในด้านอาหารที่คนไทยแต่เดิมมักบริโภคผักสดเพื่อแก้มกับน้ำพริก เท่านั้น แต่เมื่อคนจีนนำวัฒนธรรมด้านการบริโภคผักสด จึงทำให้เกิดอาหารประเภทผัดผัก ต้มจืด จีน ซึ่งเป็นอาหารที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย

หลังจากที่คนจีนเข้ามาอยู่ในประเทศไทย จากการที่คนจีนได้อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศ ไทย ส่วนใหญ่ก็ประสบความสำเร็จในการค้าขายและประกอบกิจการต่างๆ จึงทำให้คนจีนที่เข้ามา อยู่ในประเทศไทยมีบทบาทในการพัฒนาประเทศ โดยการอบรมสั่งสอนคนในครอบครัวให้เป็นคน มีความกตัญญู ซื่อสัตย์ ขยัน อดทนในการทำงาน เห็นคุณค่าของการศึกษาและการแสวงหาความรู้ ทำให้คนกลุ่มนี้เป็นต้นกำเนิดของชนชั้นกลาง โดยผู้แต่งได้ยกตัวอย่างชาวไทยเชื้อสายจีนที่ได้มี ส่วนร่วมต่อการสร้างสรรค์สังคมไทยนับจากอดีตมาสู่ปัจจุบัน เช่น เขียวทงเอี่ยม ผู้ที่อพยพเข้ามาใน ประเทศไทย ใช้ความขยัน อดทนในการก่อสร้างสร้างตัวจนได้เป็นผู้ปกครองคนจีนทั้งหมดใน ประเทศไทย และเป็นผู้ที่มีมีความกตัญญูต่อผืนแผ่นดินไทยด้วยการเป็นผู้หนึ่งที่รวมพลังชาวจีนใน ประเทศไทยต่อต้านการเข้าม้างัดแงะของญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้ประเทศ ไทยไม่ต้องตกอยู่ในฐานะประเทศที่พ่ายแพ้สงคราม นอกจากประโยชน์ที่ได้รับจากการที่มีคนจีน อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยแล้ว ผลกระทบในเชิงลบที่เกิดขึ้นจากการที่คนจีนเข้ามาในประเทศไทย โดยได้นำความเสื่อมโทรมทางด้านศีลธรรมเข้ามาปะปนด้วย เช่น การตั้งโรงบ่อนที่มีการพนัน หลายชนิด เช่น กำถั่ว โป โฟ หรือแม้กระทั่งการก่อตั้งโรงโสเภณี โรงยาฝิ่น โรงเหล้า ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คนไทยเองก็ให้ความนิยมตามวิถีจีนจนทำให้คุณภาพชีวิตแย่ลงไปด้วย

ความสัมพันธ์ไทยจีนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศ จากความสัมพันธ์ไทย-จีนที่มี มาช้านานดังปรากฏให้เห็นในด้าน ศิลปะ ประเพณี ความเชื่อ วิถีชีวิต และการอบรมเลี้ยงดู ใน ลักษณะที่กลมกลืนและแน่นแฟ้นจึงทำให้ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองชาติเป็นไปด้วยดี และที่ สำคัญสถาบันพระมหากษัตริย์ไทยได้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอย่างต่อเนื่อง ในปัจจุบัน สาธารณรัฐประชาชนจีนมีการเปิดประเทศมากขึ้น และไทยเป็นประเทศแรกที่ทำข้อตกลงเขต การค้าเสรีหรือเอฟทีเอกับสาธารณรัฐประชาชนจีน ดังนั้นจึงควรที่จะใช้ความสัมพันธ์ในอดีตเพื่อ เชื่อมโยงมาถึงปัจจุบัน และในปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนมีการเปิดการเรียนการสอน ภาษาไทยมากกว่าที่ไทยมีการเรียนการสอนภาษาจีน ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็อุปสรรคต่อการเรียนรู้และ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกันได้ดังนั้นหากประเทศไทยมีการศึกษาทางด้านวัฒนธรรมจีนมาก ขึ้นก็จะช่วยเพิ่มความเข้าใจอันดีต่อกันและนำไปสู่การพัฒนาต่อไปอีกด้วย

ดังนั้น ทำให้คนไทยและจีนเกิดความผสมผสานกลมกลืนกันได้ สิ่งที่มีความสำคัญที่สุดคือ สถาบันพระมหากษัตริย์ทรงให้การสนับสนุน โดยมีการส่งเสริมให้คนจีนเข้ามาทำมาหากินใน

ประเทศไทยโดยที่ไม่ต้องถูกเกณฑ์แรงงานและสามารถทำมาหากินได้ทั่วราชอาณาจักรไทย และเมื่อมีคนจีนอพยพเข้ามาในประเทศไทยเพิ่มขึ้นทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างคนจีนกันขึ้น พระมหากษัตริย์ไทยก็ทรงแต่งตั้งให้ชาวจีนปกครองกันเองโดยคัดเลือกชาวจีนที่มาอยู่เมืองไทยเป็นเวลานานซึ่งมีความรู้ในขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมประเพณีไทยเป็นอย่างดีให้เป็นหัวหน้าในการปกครองชาวจีนที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย จึงช่วยทำให้บ้านเมืองมีความสงบร่มเย็นมากขึ้น นอกจากนี้สถาบันพระมหากษัตริย์ยังทรงให้คนจีนที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยมีการเปลี่ยนจากแซ่มาเป็นนามสกุลที่สอดคล้องกับคำหรือความหมายเดิมของแซ่นั้น ทำให้คนจีนที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยเกิดความรักในแผ่นดินไทย และยังเป็นการแสดงถึงเชื้อสายเดิมที่สืบทอดมาจากสาธารณรัฐประชาชนจีนด้วย และในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเสด็จเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนบ่อยครั้ง และทรงเป็นเจ้าฟ้าพระองค์แรกในโลกที่เสด็จครบทุกมณฑลในสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยทุกครั้งที่เสด็จฯ จะทรงศึกษาทำความเข้าใจในสิ่งที่ทรงพบเห็นอย่างลึกซึ้งเท่าที่โอกาสอำนวยและทรงมีงานพระนิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับสาธารณรัฐประชาชนจีนออกมาตีพิมพ์เผยแพร่อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการของจีนจึงได้ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลมิตรภาพด้านภาษาและวัฒนธรรมแด่พระองค์ท่าน ดังนั้นสถาบันพระมหากษัตริย์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ช่วยให้ความสัมพันธ์ไทยจีนมีความแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

นอกจากนี้การมีพื้นฐานความเชื่อทางพระพุทธศาสนาเหมือนกันของชาวไทยและชาวจีนก็มีส่วนช่วยสร้างความกลมเกลียวระหว่างทั้งสองชาติได้ แม้ว่าชาวจีนจะนับถือลัทธิต่าง ๆ เช่น ขงจื๊อ เต๋า แต่หลักธรรมคำสอนก็มีความสอดคล้องกับพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติไทย เห็นได้จากการสร้างวัดจีนขึ้นในประเทศไทย โดยรัชกาลที่ 5 ทรงโปรดตั้งวัดหลวงแห่งแรกของจีนโดยพระราชทานนามอย่างไทยว่า มังกรมกลาวาส ซึ่งตรงกับภาษาจีนว่า เล่งเน่ยยี่ และทรงให้คณะสงฆ์ของจีนได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ดลปัตรพัดยศเช่นเดียวกับพระสงฆ์ของไทยด้วย อีกทั้งยังมีชาวไทยเชื้อสายจีนที่สนใจศึกษาพระพุทธศาสนา ดังเช่น เสถียร โพธิ์นันทะ ผู้ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วนช่วยในการเผยแพร่ศาสนา ทำให้เห็นว่าแม้ท่านจะเป็นลูกหลานชาวจีน แต่นำใจในการเอื้อเฟื้อในหลักธรรมของท่านแผ่กระจายไปโดยไม่จำกัดเชื้อชาติและศาสนา

ในด้านลักษณะนิสัยความมีน้ำใจของคนไทยและคนจีนก็มีความสอดคล้องกัน เห็นได้ชัดเจนจากการก่อตั้งมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง ซึ่งมีหบตี่จีนชื่อยี่ก่องเป็นผู้ก่อตั้งขึ้นเพื่อเก็บศพไร้ญาติ โดยมีรัชกาลที่ 6 พระราชทานทุนช่วยเหลือ โดยเห็นว่าการเก็บศพไร้ญาติของคนจีนเป็นส่วนช่วยหน่วยราชการทางด้านสาธารณะสุข เนื่องจากสังคมไทยในสมัยก่อนหากมีศพไร้ญาติก็จะถูกทิ้งไว้ ไม่มีใครมาจัดการ หรือถ้าเกิดโรคระบาดมีการตายกันมาก ๆ ก็จะห้ามศพไปทิ้งไว้ที่วัดสระเกศ ซึ่งอยู่นอกกำแพงเมือง แล้วปล่อยให้คนเร้ามาฉีกกินเป็นอาหาร ต่อมาในช่วงต้นของสงครามโลกครั้งที่

ที่ 2 มีชาวจีนที่อพยพเข้ามาประเทศไทยด้วยเรือกลไฟ และในแต่ละเที่ยวก็จะบรรทุกผู้คนมาเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้น ดังนั้นเมื่อมาถึงกรุงเทพฯ จึงมักถูกกักกันไว้ในเรือ จนกว่าทุกคนจะหายขาดจากโรค ขณะนั้นนายอุเทน เตชะไพบูลย์ ประธานกรรมการมูลนิธิป่อเต็กตึ้งจึงเข้ารับดูแลผู้ป่วยเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน โดยนำอาหาร น้ำสะอาด และยารักษาโรค เข้าไปช่วยเหลือต่อเนื่องกัน จนชาวจีนที่อพยพเข้ามานั้นมีอาการดีขึ้น นอกจากนี้ภารกิจที่สำคัญของมูลนิธิป่อเต็กตึ้งคือในขณะที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 มูลนิธิยังได้มีส่วนช่วยทั้งชาวไทยและชาวจีนที่ประสบภัยจากสงคราม ขาดแคลนอาหาร น้ำดื่ม หรือแม้กระทั่งช่วยปฐมพยาบาล เก็บศพที่เป็นเหยื่อจากสงครามและผู้ตายที่ไร้ญาติตลอดในช่วงสงคราม ด้วยความมีน้ำใจช่วยเหลือระหว่างกันนี้ ทำให้มูลนิธิป่อเต็กตึ้งกับชาวไทยและจีนมีความผูกพันกัน และมีส่วนช่วยให้ชาวไทยและจีนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

สภาพงานธุรกิจระหว่างประเทศไทยกับมณฑลกว่างซี

งานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียนเป็น โอกาสที่ดีและได้เอื้ออำนวยความสะดวกในการติดต่อไปมาหาสู่กันระหว่างไทยกับจีน ประเทศไทยเข้าร่วมงานแสดงสินค้าทุก ๆ ครั้งที่เกิดขึ้นอย่างแข็งขัน ทำให้ธุรกิจไทยและจีนจำนวนมากได้พบโครงการและแหล่งเงินทุนที่ดีขึ้นและจำนวนมากขึ้น ในงานแสดงสินค้า 4 ครั้งที่ผ่านมามีไทยได้เข้าร่วมงานนั้น ไม่ว่าจะเป็นด้านขนาด มูลค่าการซื้อขาย หรือมูลค่าตามสัญญาซื้อขายที่ได้ลงนามกันต่างก็ได้สร้างสถิติใหม่ที่ทะลุเป้าหมายมาทุกครั้ง นักธุรกิจและเจ้าหน้าที่รัฐบาลไทยต่างเห็นว่า ต้องคว้าโอกาสการจัดตั้งเขตการค้าเสรีจีน-อาเซียนไว้ให้มั่น ใช้ประโยชน์จากเวทีงานแสดงสินค้านี้ให้ดี ส่งเสริมความร่วมมือด้านการแลกเปลี่ยนระหว่างไทยกับจีนในทุก ๆ ด้าน ไทยเข้าร่วมงานแสดงสินค้าในขอบเขตที่กว้างขวาง

ในงานแสดงสินค้าจีน-อาเซียน 4 ครั้งที่ผ่านมามีผู้เข้าร่วมจากประเทศไทยจำนวนมหาศาล ประเทศไทยใช้บูธแสดงสินค้าทั้งสิ้น 618 บูธ มูลค่าการซื้อขายสินค้าสะสม 1.2 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับงานแสดงสินค้าครั้งที่ 4 ในปี ค.ศ. 2007 ประเทศไทยได้จัดหอแสดงสินค้าของไทยขึ้นโดยเฉพาะเป็นครั้งแรก มีผู้แทนจากไทยเข้าร่วมงานเกินกว่า 400 คน มูลค่าซื้อขายตามสัญญาที่มีการลงนามสูงถึง 1.1 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในงานแสดงสินค้าครั้งที่ 5 นี้ ไทยจัดบูธจำนวน 169 บูธ และจะเป็นคณะวิโอพีของงานแสดงสินค้าครั้งนี้ด้วย ธุรกิจที่เข้าร่วมงานจำนวนมากได้เข้าร่วมจำนวนหลายครั้งแล้ว โดยยังเน้นแสดงผลิตภัณฑ์หลักในงานครั้งที่ผ่าน ๆ มา ซึ่งได้แก่ สินค้าเกษตร อาหาร สินค้าศิลปหัตถกรรม เครื่องสำอาง สินค้าประเภทสมุนไพร เครื่องหนังกระเป๋า ฯลฯ

หอการค้าไทย-จีน สภาหอการค้าไทย และคณะกรรมการการค้าไทย-จีน ได้ร่วมงานแสดงสินค้า 4 ครั้งที่ผ่านมาอย่างต่อเนื่อง จังหวัดเชียงใหม่ ขอนแก่น และชลบุรี ได้กลายเป็น “เมืองแห่งมนต์เสน่ห์” ของงานแสดงสินค้าตั้งแต่ครั้งที่ 2 จนถึงครั้งที่ 4 ตามลำดับ โดยครั้งที่ 5 นี้จะจัดที่จังหวัด

ภูเก็ต

เจ้าหน้าที่รัฐและนักธุรกิจไทยกล่าวถึงความประทับใจที่มีต่องานแสดงสินค้า

อัญชลี พรหมนารถ ผู้อำนวยการสำนักบริการส่งออก กรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ได้กล่าวหลังจากที่เข้าร่วมงานแสดงสินค้าครั้งที่ 1 ว่างานแสดงสินค้านี้จะทำให้นักธุรกิจไทยได้เห็นถึงสินค้าที่มีความสามารถในการแข่งขันสูงของจีน ตลาดอาเซียนก็ยินดีต้อนรับธุรกิจจีนให้มาพัฒนาการค้า ลงทุนสร้างโรงงานที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้มากขึ้น เพื่อส่งเสริมความร่วมมือด้านเศรษฐกิจระหว่างสองฝ่าย และนำผลประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมมาสู่ประชาชนมากขึ้น

ก่อนงานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียนครั้งที่ 2 จะเริ่มขึ้น 4 หน่วยงาน 4 จุฬพงษ์ โนนศรีชัย เอกอัครราชทูตไทยประจำสาธารณรัฐประชาชนจีนในขณะนั้น ได้ให้สัมภาษณ์แก่สื่อมวลชนว่า รัฐบาลไทยให้ความสำคัญต่องานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียนอย่างสูง ไทยเห็นว่าเขตการค้าเสรีจีน-อาเซียนมีอนาคตที่สดใส ยิ่งกว่านั้นยังมองเห็นถึงศักยภาพของงานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียน รัฐบาลไทยจะจัดตั้งศูนย์การค้าจีน-ไทยในภาคเหนือของไทยพยายามใช้ “เวที” งานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียน และอาศัย “หลักสะพาน” แห่งศูนย์การค้าจีน-ไทยนี้ในการกระชับความร่วมมือทางการค้าระหว่างสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทย

จันทร์ภา บุรณฤกษ์ อธิบดีกรมส่งเสริมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์ไทยได้กล่าวในงานแนะนำสินค้าครั้งที่ 2 สรุปได้ว่า ในงานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียนครั้งแรกนั้น ไทยได้รับประโยชน์ในด้านการซื้อขายทางการค้า และความร่วมมือด้านการลงทุนเป็นอย่างมาก ในฐานะที่ประเทศไทยได้มีส่วนร่วม ประเทศไทยจึงได้ให้ความสำคัญต่อการจัดงานแสดงสินค้าและพยายามสนับสนุนการจัดงานแสดงสินค้าอย่างเต็มความสามารถ พร้อมทั้งจะดำเนินการเตรียมงานแสดงสินค้าอย่างแข็งขัน และพยายามจัดหาผู้ประกอบการไทยมาร่วมงานให้มากขึ้นด้วย

ก่อนเปิดงานเอ็กซ์โปครั้งที่ 4 คุณรัตติกุล จันทรสุริยา หัวหน้าสำนักงานประจำสำนักงานกงสุล ณ นครหนานหนิงได้ให้สัมภาษณ์แก่สื่อมวลชนว่า ประเทศไทยประสบความสำเร็จอย่างมากในงานแสดงสินค้า และหวังว่าสินค้าของไทยจะได้รับการสั่งซื้อจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกผ่านงานแสดงสินค้านี้ ระหว่างงานแสดงสินค้ามีผู้เข้าชมงานจากที่ต่าง ๆ เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะชาวนครหนานหนิงต่างพากันหลังไหลเข้ามาชมงานในอาคารแสดงสินค้าของไทย และสามารถขายสินค้าได้หมดในสองวันแรกของงานแสดงสินค้า

ผู้แทนนักธุรกิจไทยที่เข้าร่วมงานแสดงสินค้าเห็นว่า นักธุรกิจไทยที่ประสงค์จะบุกเบิกตลาดจีนสามารถหาโอกาสพัฒนาธุรกิจในงานแสดงสินค้านี้ได้มากขึ้นอย่างแน่นอน นักธุรกิจส่วนใหญ่ต้องการทราบรายละเอียดเกี่ยวกับงานแสดงสินค้าเพื่อจะได้สมัครเข้าร่วมงาน

คุณไพโรจน์ ผู้จัดการใหญ่มิตรผลกรุ๊ปสาขากว้างซีซึ่งเป็นนักธุรกิจไทยที่ได้ลงทุนสร้างโรงงานที่กว้างซีมาเป็นเวลากว่า 10 ปีมาแล้วเห็นว่า จีนนับเป็นเป้าหมายที่น่าเข้ามาลงทุนอย่างมาก โดยกว้างซีก็เป็นทางเลือกแรกของธุรกิจไทยที่จะเข้ามายังจีน ในปัจจุบันมีนักธุรกิจไทยที่ลงทุนในกว้างซีจำนวนกว่า 100 รายด้วยกัน ถือเป็นอันดับสองในบรรดาประเทศอาเซียนที่ลงทุนในกว้างซี งานแสดงสินค้าเต็มไปด้วยโอกาสทางธุรกิจ ในงานแสดงสินค้าครั้งแรก หน้าบูธเบรนด์ข้าวหอมมะลิของเครือเจริญโภคภัณฑ์ไทยที่อยู่ในห้องแสดงสินค้าเบอร์ 5 และ 6 นั้น มีคนเข้ามาชมเบียดเสียดกันจำนวนมาก ส่วนที่หน้าบูธของไทยที่ให้ผู้ชมงานชิมผลไม้พื้นเมืองของไทยพริ้นั้น ก็มีผู้ชมงานเข้ามาเยี่ยมชมอย่างไม่ขาดสาย

วันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 2007 ในฐานะ ผู้แทนของสำนักงานตัวแทนบริษัทเครื่องสินค้าทางการเกษตรไทย-จีนจำกัดของไทย ณ นครหนานหนิง ได้เล่าให้สื่อฟังว่า ตั้งแต่บริษัทได้ก่อตั้ง 4 ปีมานี้ได้นำผลไม้ ข้าวเจ้า แผ่นมันสำปะหลัง แป้งและวัสดุไม้ของไทย ฯลฯ มาจำหน่ายยังที่ต่าง ๆ ในสาธารณรัฐประชาชนจีน ธุรกิจไปได้สวย ตลาดจีนเป็นประตูสู่โลกของไทย บุคคลในวงการกล่าวว่าการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจจีนเป็นประโยชน์ต่อโลก ประเทศไทยเดินอยู่ในแนวทางในด้านการสร้างความสัมพันธ์ในฐานะหุ้นส่วนที่เอื้อประโยชน์ต่อกันกับจีน นับวันจะยังมีนักธุรกิจไทยจำนวนมากขึ้นที่ตระหนักรู้ว่าโอกาสทางธุรกิจในงานแสดงสินค้าจีน-อาเซียนซึ่งจัดขึ้นโดยความร่วมมือของ 11 ประเทศนั้นอยู่แค่เอื้อม

ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่า งานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียนซึ่งจัดขึ้นที่นครหนานหนิงเขตปกครองตนเองกว้างซีจะอำนวยความสะดวกให้แก่ธุรกิจไทยในการบุกตลาดจีนใน 3 ด้าน ได้แก่ (1) จีนเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่มีปริมาณผู้บริโภคสูงถึง 1,300 ล้านคน (2) ธุรกิจไทยสามารถวางแผนการซื้อสินค้าระหว่างจีนและอาเซียนได้เสร็จ ณ “จุดเดียว (One-stop Service)” (3) หัวข้อหลักในความร่วมมือด้านการลงทุนเน้นจัดแสดงด้านการลงทุนระหว่างประเทศอาเซียนต่างๆ และสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มีศักยภาพสูงสุดรวมแล้ว 10 ด้าน 2,000 กว่าโครงการ ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญที่จะดึงดูดทุนต่างชาติเข้ามาในภูมิภาค เพียงในงานเอ็กซ์โปจีน-อาเซียนครั้งที่ 3 เพียงครั้งเดียว ประเทศไทยได้ลงนามสัญญาลงทุนไปเป็นมูลค่าถึง 1.27 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เวทีงานแสดงสินค้าช่วยให้ธุรกิจไทยและจีนจำนวนมากได้พบกับโครงการและเงินทุนจำนวนมากขึ้นและดีขึ้น

สาธารณรัฐประชาชนจีนและไทยตั้งอยู่ใกล้กัน เป็นมิตรเพื่อนบ้านที่ดีต่อกันมาตั้งแต่อดีต ความสัมพันธ์อันดีระหว่างจีนและไทยได้พัฒนามั่นคงยิ่งขึ้น สองประเทศมีการแลกเปลี่ยนการเยือนระดับสูงระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ ผลสำเร็จของการค้าระหว่างกันเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้ง กว้างซีตั้งอยู่บริเวณใจกลางของเขตการค้าเสรีจีน-อาเซียน เป็นเส้นทางสำคัญที่เชื่อมระหว่างวงแหวนเขตเศรษฐกิจเขตหัวหนานหรือจินภาคใต้ (กวางตุ้ง กว้างซี ไหหลำ ผู้เจี้ยน) เขตซีหนานหรือภาค

ตะวันตกเฉียงใต้ (สกลนคร กุ้ยโจว ยูนนาน ทิเบต) เขตงหนานหรือภาคกลางและใต้ (เหอหนาน หูเป่ย์ หูหนาน กวางตุ้ง กว่างซี ไหหลำ) กับประเทศในอนุภูมิภาค ด้วยข้อได้เปรียบของความโดดเด่นด้านตำแหน่งที่ตั้งได้วางรากฐานอันดีสำหรับกว้างสีในการขยายความร่วมมือด้านการค้ากับประเทศอาเซียนซึ่งรวมถึงประเทศไทยกว้างสีจะพยายามสร้างเส้นทางระหว่างประเทศขนาดใหญ่ เชื่อมจีนกับอาเซียนที่สะดวกที่สุด และสร้างศูนย์โลจิสติกส์ภูมิภาคของเขตการค้าเสรีจีน-อาเซียน เร่งส่งเสริมความร่วมมือภาคการผลิตและการลงทุนระหว่างจีนและอาเซียนอย่างแข็งขัน ผลักดันให้เกิดการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันและนำมาซึ่งชัยชนะร่วมกันในความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาค

หลายปีมานี้ การแลกเปลี่ยนและความร่วมมือระหว่างกว้างสีและไทยในด้านต่าง ๆ อาทิ ด้านการค้า การท่องเที่ยว วัฒนธรรม ฯลฯ ได้พัฒนารวดเร็วยิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องมูลค่าการค้าระหว่างกว้างสีและไทยในปี ค.ศ. 2007 เพิ่มขึ้นจากปี ค.ศ. 2006 ประมาณ 4 เท่า ผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ชี้ว่า ข้อได้เปรียบด้านนโยบายที่ตั้ง ความเกี่ยวโยงด้านที่ตั้งและประชาชนของกว้างสีทำให้กว้างสีค่อย ๆ กลายเป็นพื้นที่แรกในจีนที่นักธุรกิจไทยจำนวนมากเลือกไปลงทุน (Website of Mekong river, 2552)

การจัดการทรัพยากรบุคคลในมณฑลทางใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน

สังคมโลกาภิวัตน์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ตามภาวะสังคมโลกาภิวัตน์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ว่า ต้องมีความร่วมมือทางด้านการจัดการทรัพยากรบุคคลของประเทศที่อยู่ในเขตนั้น อาจจะต้องประกอบอาชีพอีกประเภท โดยเฉพาะกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องมีการปรับตัว เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกับประเทศอื่น ๆ กลุ่มยุโรป 27 ประเทศเป็นตัวอย่างที่ดี ประสบความสำเร็จเศรษฐกิจในความร่วมมือกัน ขณะเดียวกันก็มีการลงทุนในอเมริกาเหนือและประเทศออสเตรเลีย ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากยิ่งขึ้น นอกเหนือจากประเทศญี่ปุ่นและประเทศเกาหลีใต้ มีธุรกิจที่ก้าวหน้าในหลายประเทศทางสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศเวียดนาม เป็นต้น การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี จึงเป็นการยอมรับวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการยอมรับภาษาต่างประเทศนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

การจัดการทรัพยากรบุคคลในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงประกอบด้วย 2 ส่วนที่สำคัญ ประการแรกคือการที่ต้องพัฒนาทรัพยากรบุคคลเหล่านี้ให้เป็นความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจ เช่น เข้าใจและยอมรับวัฒนธรรมของประเทศอื่น ๆ ควรมีความสามารถในการใช้ภาษา สามารถปรับตัวและร่วมงานกับคนต่างชาติได้ อีกประการคือการใช้ประโยชน์ของคนเหล่านี้ โดยจะต้องมีการวางแผน จัดระเบียบงาน การจ้างใจ หรือการติดตามผล เพื่อให้ทรัพยากรบุคคลเหล่านี้เป็นกำลังสำคัญของประเทศในการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกับทรัพยากรบุคคลของประเทศอื่น ๆ ได้ ในส่วนของ

สาธารณรัฐประชาชนจีนนั้น จะเห็นได้ว่ามีนักธุรกิจจีนไปประกอบอาชีพที่ต่างประเทศอย่างกว้างขวาง

บทบาทของคนจีนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

การที่คนจีนสามารถไปประกอบอาชีพและมีความก้าวหน้าต่างๆของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีลักษณะอย่างชัดเจน แสดงว่ามีการศึกษาเรียนรู้ ซึ่งอาจจะเป็นการสอนผิวดสอนถูก แต่ในที่สุดก็ประสบความสำเร็จ ตัวอย่างที่ชัดเจนคือ การมีศูนย์การค้าจีน (China Town) ที่อยู่ในประเทศต่าง ๆ คนจีนส่วนหนึ่งมาร่วมมือสร้างเศรษฐกิจและเจริญก้าวหน้าเป็นอันดับ 2 ของโลก แสดงว่าการจัดการทรัพยากรบุคคลมีความสำคัญอย่างยิ่งทางการพัฒนาเศรษฐกิจ การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในทุกประเทศ จึงเป็นความเผยแพร่วัฒนธรรม ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการเผยแพร่วัฒนธรรม และการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของจีน และของประเทศใดก็ตามให้สามารถทำงานในต่างประเทศได้ สถาบันเหล่านี้คือมหาวิทยาลัย ซึ่งก็จัดการสอนและพัฒนานักศึกษาให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่สามารถประกอบอาชีพได้

บทบาทของมหาวิทยาลัยในการจัดการทรัพยากรบุคคลในทางใต้ของจีน

มณฑลที่สำคัญทางใต้ของจีนที่เชื่อมขอมกับกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มี 2 มณฑลคือมณฑลกว่างซีกับมณฑลยูนนาน เนื่องจาก 2 มณฑลนี้อยู่ในสังคมที่ต้องเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้ง 10 ประเทศ ดังนั้น มหาวิทยาลัยใน 2 มณฑลนี้ จึงต้องมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลตามขอบเขต การจัดการศึกษาด้านวัฒนธรรม จึงประกอบด้วยภาษา ประเพณี รวมทั้งองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ เช่น การลงทุนในต่างประเทศ การทำงานร่วมกันกับคนต่างประเทศ การติดต่อค้าขายทั้งสินค้าและบริการ เนื่องจากสังคมวัฒนธรรมมีความกว้างขวางและซับซ้อน มหาวิทยาลัยที่อยู่ใน 2 มณฑลดังกล่าว จึงต้องศึกษาค้นคว้า

ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศแม่น้ำโขง

ดังกล่าวแล้วว่ากลุ่มประเทศในยุโรป 27 ประเทศได้รวมตัวในการพัฒนาเศรษฐกิจและได้มีประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี เช่น ใช้เงินสกุลเดียวกันคือเงินยูโรและยกเลิกการตรวจหนังสือเดินทางในส่วนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 10 ประเทศนั้น ก็ได้รวมตัวกันพัฒนาเศรษฐกิจแห่งเอเชีย ซึ่งเรียกว่า AFTA โดยต่อมาก็มีจีนเข้าร่วมพัฒนาเศรษฐกิจด้วยและเรียกชื่อว่า CAFTA ซึ่งแสดงให้เห็นว่า 2 มณฑลทางใต้ของจีนคือ มณฑล ยูนนานและกว่างซี จะต้องมีบทบาททางด้านพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่สำคัญคือกลุ่มประเทศแม่น้ำโขง 6 ประเทศ ซึ่งเฉพาะสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้นมี 2 มณฑลที่อยู่ในเขต

ความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในการพัฒนาเศรษฐกิจตอนใต้ของจีน

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกันที่มี การศึกษาภาษาจีนอย่างกว้างขวางก็เพราะว่าคนจีนได้ประกอบอาชีพที่ทุกประเทศในเอเชีย มหาวิทยาลัยจึงจัดการเรียนการสอนภาษาลาว ภาษาพม่า ภาษาเวียดนาม และภาษาไทย เป็นต้น แต่เนื่องจากประเทศไทยและเวียดนาม มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจมาก ภาษาไทยและภาษา เวียดนามจึงเป็นอีก 2 ภาษา นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ และภาษาจีนดังกล่าว

การสนใจให้นักเรียนจีนเรียนภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้นนั้น ควรให้ผู้เรียนได้ทราบว่า ประโยชน์ที่ได้รับเกี่ยวข้องกับอาชีพและความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างไร เป็นการเรียนรู้ที่เริ่มต้น จากผู้เรียนการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพ เมื่อสิ่งที่มีความหมายและความท้าทายต่อผู้เรียน สอดคล้อง กับพัฒนาการของตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมการวางแผนและการตัดสินใจ ดังนั้น การจัดการทรัพยากร บุคคล ส่วนหนึ่งคือ เป็นการพัฒนาองค์ความรู้ เพื่อให้การจัดการทรัพยากรบุคคลมีความสามารถไป พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็ถือ ต้องไปศึกษาภาษาต่างประเทศเพื่อนำไปประกอบอาชีพใน ประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เนื่องจากประเทศไทยเป็นศูนย์กลางตามสภาพตามภูมิประเทศของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และประเทศไทย รายได้จากธุรกิจการท่องเที่ยวและการส่งออกเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงควร ส่งเสริมให้นักเรียนจีนเรียนภาษาไทย เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของ 2 มณฑลของสาธารณรัฐ ประชาชนจีนมีบทบาทความเกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางกับประเทศไทยและประเทศลาว ซึ่งใช้ ภาษาไทยด้วยยิ่งขึ้น

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล (2552) เมื่อพิจารณาสถานการณ์ ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้เปลี่ยนแปลงไป ระบบการสื่อสาร เครื่องมือและเทคนิคในการทำงานของแต่ละสาขาอาชีพและองค์กรต่าง ๆ ได้รับการปรับปรุงให้ ทันสมัยขึ้น ผู้ที่อยู่ในสังคมไม่ว่าจะในวงอาชีพใดหรือองค์กรใด จำเป็นต้อง ปรับตัวให้ทันต่อการ เปลี่ยนแปลงเหล่านั้น

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 ซึ่งได้กำหนดให้การพัฒนาด้านสังคมเป็น ส่วนหนึ่งของแผน ก็ได้มุ่งเน้นการ พัฒนาคุณภาพของคนเพื่อให้สามารถพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้ามี ความสอดคล้องและสนับสนุนการพัฒนาประเทศโดยรวม ยกเว้นมาตรฐานคุณภาพชีวิตของ คนทั้งในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทพร้อม ๆ กับการสร้างไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของชาติ วัฒนธรรม และค่านิยมอันดี

แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้จึงได้กำหนดให้มีแผนพัฒนาด้าน สังคม และวัฒนธรรม เป็นแผนย่อย แผนหนึ่ง โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาคุณภาพของคนด้วยการสนับสนุนให้การศึกษาและฝึกอบรม

เพื่อปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม และความสามารถในการทำงานเพื่อประกอบอาชีพ เช่น จัดระบบ การศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต พร้อมทั้งสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป และ จัดหลักสูตรการศึกษาให้มีความสอดคล้องและคล่องตัวในการปรับตัวให้ทันต่อ ความเปลี่ยนแปลง ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ความจำเป็นของการพัฒนาและปรับตัวให้ทันกับสภาพแวดล้อม ทำให้บุคลากรในทุกสาขา มีความตื่นตัวที่จะพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะเพื่อความก้าวหน้าในวิชาชีพและองค์กร ของตน ไม่ว่าจะเป็นครู อาจารย์ ที่ต้องถ่ายทอดความรู้สู่เยาวชนของชาติ อันจะนำไปสู่การพัฒนา สังคมโดยรวม นักสื่อสารมวลชน ผู้มีหน้าที่ประสานความเข้าใจระหว่างกลุ่มคนต่าง ๆ ทั้ง ภาครัฐและเอกชน รวมทั้งนักธุรกิจ ทั้งระดับผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติที่ทำงานเกี่ยวข้องกับภาคเอกชน เป็นส่วนใหญ่ และอีกหลายสาขาอาชีพ ล้วนต้องการพัฒนาความรู้ความชำนาญเพื่อความสำเร็จใน วิชาชีพของตน อันจะนำไปสู่การพัฒนาองค์กรและสังคมโดยรวมได้

การพัฒนาอาชีพใด ๆ ก็ตาม ย่อมต้องอาศัยความรู้ความสามารถและทักษะเฉพาะทางใน สาขาอาชีพนั้น ๆ ผสมผสานกับความสามารถในการใช้สื่อที่จะถ่ายทอดความรู้นั้นไปสู่ผู้อื่นและ สื่อหนึ่งที่สำคัญก็คือ ภาษาและวัฒนธรรม ในขณะที่มนุษย์จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน มีการติดต่อ สื่อสารกันในวงกว้าง ถ่ายทอดความรู้ความคิดให้แก่กัน บทบาทและความสำคัญของภาษาและ วัฒนธรรมจึงมีมากยิ่งขึ้น และแทรกอยู่ในกิจกรรมทุกชนิดก็ว่าได้ บทบาทที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง คือ เป็นพื้นฐานของการสื่อความหมายเพื่อความเข้าใจอันดี ระหว่างองค์กร บุคคลในองค์กร และ บุคคลนอกองค์กร ความรู้ ความเชี่ยวชาญ ในการใช้ภาษาผสมผสานกับความเข้าใจวัฒนธรรมทั้งใน ภาพรวมและส่วนบุคคล จะช่วยสร้างความรู้สึที่ดี ความเข้าใจอันดีต่อกัน ทั้งยังเป็นเครื่องมือใน การถ่ายทอดความรู้ความสามารถเฉพาะทางไปสู่สังคมภายนอก ทำให้การพัฒนาต่าง ๆ เป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น บุคลากรในทุกสาขาอาชีพจึงจำเป็นต้องพัฒนาความรู้ความสามารถและ ทักษะในวิชาชีพ ของตนไปพร้อม ๆ กับการใช้ภาษาและวัฒนธรรม เป็นสื่อในการถ่ายทอดวิชาการ ได้อย่างเหมาะสม

ถึงแม้ว่าหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันการศึกษาในปัจจุบันจะให้ความสำคัญแก่ วิทยาการแขนงต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่การพัฒนาสังคมโดยรวมก็ตาม แต่หลักสูตรเหล่านั้นมุ่งเน้น แต่วิชาการเฉพาะทางยังไม่มีหลักสูตรใดนำภาษา และวัฒนธรรมไปเป็นเครื่องมือพัฒนาทักษะ ความรู้ ความสามารถของบุคลากรในแต่ละสาขาวิชาการ

สถาบัน วิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดการศึกษาระดับ มหบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษา มีงานวิจัยในแง่มุมต่าง ๆ ของศาสตร์ทั้ง

สองสาขาวิชา มีความพร้อมทั้งในแง่ของบุคลากรและวิชาการที่จะเผยแพร่ทางด้านภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม จึงเล็งเห็นความจำเป็นที่จะประยุกต์วิชาการที่มีอยู่แล้วให้ใช้ในวงกว้าง ท้นต่อความต้องการของสังคม อำนวยประโยชน์ไม่เฉพาะแก่นักวิชาการเฉพาะสาขา แต่ให้แก่บุคลากรในสาขาอื่นได้มีโอกาพัฒนาความสามารถเฉพาะทางไปพร้อม ๆ กับการใช้สื่อภาษาและวัฒนธรรมให้เหมาะสม

นักศึกษาต่างชาติในประเทศไทย

บัญญัติ สุขศรีงาม (2546) ศึกษา นักศึกษาต่างชาติ: เป้าหมายที่ต้องการเพื่อหารายได้เข้าประเทศพบว่า ระบบการศึกษาของเกาหลีใต้ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพสูงสุดในโลก ส่วนระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกาได้ดัดเลืตามที่เข้าใจกันแล้วทำให้ในแต่ละปีมีนักศึกษาเดินทางไปศึกษาหาความรู้ในต่างประเทศจำนวนมากเช่นกัน สำหรับประเทศไทยในขณะนี้ได้มีการปฏิรูปการศึกษาแต่ก็ยังไม่ค่อยดีนัก อยู่ในระดับที่การศึกษาธิการหลายท่านก็ถูกพรรคฝ่ายค้านอภิปรายไม่ไว้วางใจ ทำให้เห็นว่าประเทศไทยจะปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สามารถแข่งขันกับนานาชาติได้ทันเวลาหรือไม่ เพราะถ้าปล่อยให้การปฏิรูปการศึกษาเน้นนานออกไปมากเท่าใดก็ยิ่งก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ประเทศชาติมากขึ้นตัว

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (2551) ศึกษาวิเคราะห์นักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา จำนวน 69 แห่ง พบว่า

1. มหาวิทยาลัยปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรนานาชาติของสถาบันอุดมศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานระดับสากลและทัดเทียมกับนานาชาติ โดยผสมผสานเอกลักษณ์และภูมิปัญญาไทยในสาขาที่ประเทศไทยมีความเชี่ยวชาญเฉพาะและควรคำนึงถึงมาตรฐานของอาจารย์ผู้สอนชาวไทยและชาวต่างประเทศในหลักสูตรนานาชาติ ที่ต้องมีความรู้ความสามารถและศักยภาพเทียบเท่าระดับสากล นอกจากนั้นต้องมีการประเมินผลการจัดการหลักสูตรนานาชาติแต่ละสาขาอย่างตรงไปตรงมาเพื่อยกระดับและสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาไทย
2. มหาวิทยาลัยส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษาหน่วยงานภาครัฐและเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ทักษะ/ความเชี่ยวชาญ ทรัพยากรบุคคล รวมทั้งเทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยการสนับสนุนการช่วยเหลือและการใช้ประโยชน์จากความร่วมมือระหว่างกันให้เกิดประโยชน์สูงสุด
3. มหาวิทยาลัยวางแผนการประชาสัมพันธ์ในเชิงรุกให้ต่างประเทศรู้จักสถาบันอุดมศึกษาไทยเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน เช่น การให้ทุนวิจัยหรือทุนฝึกอบรมในสถาบันอุดมศึกษาไทย เป็นต้น

โอกาสของนักศึกษาจีนในการทำงานต่างประเทศ

1. การลงทุนของจีนในต่างประเทศ

ศุนิตา พรรณรักษา (2552) ได้กล่าวว่า กระทรวงพาณิชย์จีนเผยยอดการลงทุนของบริษัทเอกชนจีนในต่างประเทศ อยู่ที่ 2.05 หมื่นล้านดอลลาร์ในไตรมาส 3 หรือพุ่งสูงขึ้น 190% จากปีที่แล้ว แต่ยอดลงทุนดังกล่าวไม่ได้นับรวมถึงการลงทุนด้านการเงิน ขณะที่การลงทุนในต่างประเทศของบริษัทจีนช่วง 9 เดือนแรกของปีนี้ เพิ่มขึ้น 0.5% และ 3.29 หมื่นล้านดอลลาร์

ซู เจียนฟาง นักเศรษฐศาสตร์ของซิดิก ฮีเกียริตีส์ กล่าวว่า การขยายตัวของจีนนั้นมีเสถียรภาพและมั่นคง ผู้บริหารของจีนคงจะเห็นแรงกดดันที่ต้องการให้เงินหยวนแข็งค่า ทางارجจึงอาจจะผลักดันให้บริษัทเอกชนออกไปลงทุนในต่างประเทศเพื่อสร้างสมดุลเศรษฐกิจจีนส่งสัญญาณของการมีเสถียรภาพมากขึ้น โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของจีนขยายตัว 8.9% ในไตรมาส 3 ซึ่งถือเป็นการขยายตัวในอัตราที่รวดเร็วที่สุดในรอบ 1 ปี สะท้อนให้เห็นว่ามาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจมีประสิทธิภาพ บลูมเบิร์ก รายงาน

2. การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

ในปี 2005 การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของจีนมีมูลค่าเกิน 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐเป็นครั้งแรก เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 123% คิดเป็นร้อยละ 1.68 ของมูลค่ารวมการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของทั่วโลก ส่วนมูลค่าการลงทุนโดยตรงสะสมของจีนจนถึงสิ้นปี 2005 คิดเป็น 572 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ และคิดเป็นร้อยละ 0.59 ของมูลค่ารวมสะสมการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของทั่วโลก การลงทุนด้วยวิธีรวมหรือควบกิจการ (Mergers & Acquisitions) ซึ่งเป็นวิธีการหลักในการลงทุนโดยตรงทั่วโลกในปัจจุบันมีมูลค่า 65 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือคิดเป็นครึ่งหนึ่งของมูลค่าการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของจีน โดยธุรกิจหรืออุตสาหกรรมส่วนใหญ่ที่นักลงทุนจีนเข้าไปควบหรือรวมกิจการ ได้แก่ ธุรกิจโทรคมนาคม อุตสาหกรรมรถยนต์ และอุตสาหกรรมด้านการพัฒนาทรัพยากร เป็นต้น ส่วนการลงทุนโดยตรงในธุรกิจบริการด้านพาณิชย์ซึ่งจีนเน้นการลงทุนแบบถือหุ้นข้างมากมีมูลค่าถึง 1 ใน 4 ของมูลค่ารวมการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศในกิจการประเภทต่าง ๆ ทั้งหมด

3. การลงทุนของจีนใน GMS

วรวรรณ แก้วนันทไชย (2552) ได้กล่าวว่า การก้าวออกไปลงทุนข้ามชาติของจีนในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง จีนได้ดำเนินยุทธศาสตร์ความสัมพันธ์ทั้งทางการทูต การเมือง และเศรษฐกิจ การลงทุนของจีนที่เริ่มในช่วงทศวรรษที่ 1980 บริษัทจีนได้เข้ามาลงทุนโดยมุ่งไปที่แหล่งทรัพยากรและวัตถุดิบ โดยเฉพาะธุรกิจเกี่ยวกับยางพารา ผลิตภัณฑ์ไม้ และกระดาษ ต่อมาในช่วงทศวรรษ 1990 การลงทุนของจีนได้ขยายไปที่การค้าและอุตสาหกรรมเบาต่าง ๆ หลังจากนั้น

เมื่อจีนมีความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับหลายประเทศในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง บริษัทจีนได้เห็นช่องทางในการขยายตลาดสินค้าหลายชนิดและมีการลงทุนผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์และสินค้าอุปโภคบริโภคในอนุภูมิภาคมากขึ้น

การลงทุนของจีนในไทยค่อนข้างที่จะหลากหลายและกระจายในหลายอุตสาหกรรม เช่น การแปรรูปสินค้าเกษตร ผลิตภัณฑ์ยาง เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ เคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมโลหะ และการก่อสร้าง เป็นต้น

การลงทุนของจีนในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง ซึ่งจะมีแรงจูงใจในการลงทุนที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ จีนมีเป้าหมายเพื่อการแสวงหาตลาด แหล่งทรัพยากรและวัตถุดิบเป็นสำคัญ นอกจากนี้มีปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจที่ถือได้ว่าเป็นยุทธศาสตร์ของจีนเพื่อเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ ในส่วนปัจจัยทางการเมือง ความมั่นคงทางการเมืองและเสถียรภาพทางการเมืองเป็นเรื่องที่จีนให้ความสำคัญทั้งต่อตนเองและประเทศเพื่อนบ้านและปัจจัยสังคมและวัฒนธรรมเป็นเรื่องของการอาศัยสายสัมพันธ์ของเครือข่ายจีนโพ้นทะเลในอนุภูมิภาคที่มีความใกล้ชิดทางภูมิสังคมและวัฒนธรรม ทั้งนี้การลงทุนของจีนในต่างประเทศจะอยู่ภายใต้หลักการในเรื่องผลประโยชน์แห่งชาติจีน (National Interest) และการลงทุนของจีนในอนุภูมิภาคได้เพิ่มขึ้นในช่วงหลังการเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก และเป็นช่วงของยุทธศาสตร์การก้าวออกไปลงทุนในต่างประเทศ จนทำให้จีนก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจและมีอิทธิพลในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงมากขึ้น

4. การส่งออกแรงงานไปต่างประเทศ

สุนิดา พรหมรักษา (2552) ได้กล่าวว่า ปี 2005 แรงงานจีนในต่างประเทศสร้างรายได้รวมกัน 48 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 42.5% ประเทศจีนส่งแรงงานออกไปยังต่างประเทศ 2.74 แสนคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 2.6 หมื่นคน สิ้นปี 2005 จำนวนแรงงานจีนในต่างประเทศมีทั้งสิ้น 5.65 แสนคน ทั้งนี้ แรงงานจีนในต่างประเทศมีสัดส่วนร้อยละ 1.5 ของตลาดแรงงานโลก ส่วนใหญ่เป็นแรงงานด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรมการผลิต อุตสาหกรรมการก่อสร้างและธุรกิจการคมนาคมขนส่ง เป็นต้น

5. สหภาพนักศึกษาจีนการศึกษาที่ต่างประเทศ

Xie Li Hua (2008) ได้กล่าวว่า สิ้นปี 2007 จำนวนรวมของนักศึกษาจีนประมาณ 121 ล้านคนมากกว่า 168 เท่ากับการขยายตัวใน 1,978 เพื่อการศึกษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนที่เรียนในต่างประเทศเป็น 89.2 ล้านคนทั่วโลกในกว่า 100 ประเทศและเขตแดนในห้าทวีป จีนมีจำนวนนักศึกษาการศึกษาในต่างประเทศที่มากที่สุดในโลก

Liao Ming (2009) ได้กล่าวว่า ในจำนวนการศึกษาในต่างประเทศของทวีป 14% มาจากประเทศจีน จากข้อมูลเงินลงทุนที่ต่างประเทศมากขึ้นในทีละปีและจำนวนนักศึกษาจีนศึกษาในต่างประเทศมากที่สุดในโลกได้ความเข้าใจว่า นักศึกษาจีนมีโอกาสมาก เพราะว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่สำคัญมากและนักศึกษาจีนก็ทักษะสูงแต่ความเป็นจริงคือ โอกาสของนักศึกษาจีนในการทำงานต่างประเทศสูง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะว่านักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์การทำงาน ถ้าหากอยากทำงานที่ประเทศตะวันตกหรือประเทศสหรัฐอเมริกา สภาพการทำงานก็คือ

1. เศรษฐกิจพื้นที่พัฒนาแล้วหางานยาก
2. นิยมมีอาชีพหางานง่ายกว่า อย่างเช่นทางการแพทย์ทางกฎหมายเป็นต้น
3. ระดับการศึกษาส่งผลกระทบต่อการทำงานติดลบ แต่นักศึกษาจีนหางานที่เอเชียง่ายกว่า อย่างเช่นสิงคโปร์ เกาหลีใต้เป็นต้น เพราะว่าวัฒนธรรมไม่ได้ต่างกับประเทศจีนมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หวั่ง เฟิง (2544) วิจัยเรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถการใช้ภาษาไทย และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการใช้ภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทย 1 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถฟัง ความสามารถพูด ความสามารถอ่าน และความสามารถเขียน 4 ตอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แล้วนำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดีมากและดี
2. ความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาจีน ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง เรียงลำดับมากไปหาน้อยคือ ความสามารถพูด ความสามารถเขียน ความสามารถในการฟัง และความสามารถอ่าน
3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงความสามารถการใช้ภาษาไทยก็จะสูง

ชนิกา คำพุ่ม (2545) วิจัยเรื่องการศึกษาการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ผลงานด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนจำนวน 23 คน แยกเป็นผลงานด้านการพูดจากแถบบันทึกเสียง คนละ 5 เรื่อง รวม 115 ชิ้นงาน และผลงานด้านการเขียน คนละ 8 เรื่อง รวม 184 ชิ้นงาน ผลการวิจัยสรุปว่าการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการออกเสียงพยัญชนะผิด พบมากที่สุดคือ ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด รองลงมาคือ การออกเสียงพยัญชนะต้นผิด และการออกเสียงสระผิด ส่วนข้อบกพร่องของการออกเสียงวรรณยุกต์ผิดนั้นพบน้อยมาก สำหรับข้อบกพร่องในการใช้ประโยคในการพูด คือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ และใช้ภาษาไม่สละสลวยการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือ การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด คือนักศึกษาจีนมักเขียนผิดพลาด คือ จากสระเสียงสั้น เป็นสระเสียงยาว สระเสียงยาว เป็นสระเสียงสั้น และสระประสมเป็นสระเดี่ยว ส่วนในเรื่องของการใช้ประโยคในการเขียนพบมากที่สุดคือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ รวมทั้งการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

ลิระ สมนาม (2551) วิจัยเรื่องลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ณ สถาบันอุดมศึกษาเขตภาคเหนือตอนบน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษาภาคเหนือตอนบน จำนวน 121 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม 1 ชุด 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินลักษณะการเรียนรู้ภาษา และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ที่แปลและเรียบเรียงจากแบบสอบถามของ รีเบคคา แอล ออกฟอร์ด วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ผลงานวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เลือกเรียนภาษาไทยด้วยเหตุผลที่ชื่นชอบสังคมและวัฒนธรรมไทยมากที่สุด รองลงมาคือเพื่อต้องการการใช้ภาษาไทยเรียนต่อในประเทศไทยในระดับที่สูงขึ้น ต้องการทำงานเป็นครูภาษาไทย ต้องการทำธุรกิจกับคนไทย ติดตามครอบครัว นอกนั้นเป็นเหตุผลอื่น ๆ เช่น เลือกตามเพื่อน เลือกตามความต้องการของพ่อแม่

และอยากมาเที่ยวเมืองไทย ในด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาที่ชอบนั้น นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศชื่นชอบทักษะการพูดมากที่สุด รองลงมาได้แก่ทักษะการฟัง มีส่วนน้อยที่ชื่นชอบทักษะการอ่านและเขียน ส่วนด้านปัญหาการเรียนรู้ภาษาไทยที่ประสบ นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศระบุปัญหาที่พบมากที่สุด ได้แก่ สื่อการเรียนการสอนที่ไม่ทันสมัยไม่ดึงดูดใจ รองลงมาได้แก่ปัญหาครูผู้สอนขาดเทคนิคและประสบการณ์สอน ปัญหาหนังสือหรือตำราที่ใช้เรียนไม่ตรงตามความต้องการ ปัญหาการเน้นเนื้อหาตามหนังสือมากกว่าการลงมือปฏิบัติ ปัญหาหลักสูตรเนื้อหาวิชาภาษาไทยไม่น่าสนใจ นอกนั้นเป็นปัญหาอื่น ๆ เช่น ปัญหาเพื่อนร่วมชั้นเรียน ปัญหาอุปกรณ์สนับสนุนการเรียนและปัญหาความรู้สึกล้วนตัว ในด้านความคาดหวังต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่คาดหวังให้ครูผู้สอนมีประสบการณ์และเอาใจใส่ผู้เรียน รองลงมาได้แก่ ต้องการให้มีกิจกรรมที่ฝึกฝนทักษะภาษา ต้องการสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจช่วยให้เข้าใจเนื้อหา ต้องการตำราเรียนที่อ่านแล้วเข้าใจ นอกนั้นเป็นความคาดหวังอื่น ๆ ได้แก่ อยากให้มีจำนวนคนในชั้นเรียนน้อย ๆ และอยากให้มีทัศนศึกษานอกสถานที่

2. ลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีลักษณะเก็บตัว เงินอายุ ชอบทำงานตามลำพัง ถนัดใช้สายตา ชอบเรียนรู้ไปตามลำดับขั้นตอน ชอบคาดเดากฎและความหมายของภาษาใหม่ และมีลักษณะการเรียนรู้ที่สนุกและผ่อนคลายกับการทำกิจกรรมทางภาษาและภาระงาน 3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ส่วนใหญ่ใช้กลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจ และกลวิธีเชิงวิพากษ์บ่อยมาก รองลงมาคือ ใช้กลวิธีที่ใช้การเสริมและการทดแทน และกลวิธีทางสังคมบ่อย โดยใช้กลวิธีที่ใช้ความจำน้อย และใช้กลวิธีที่ใช้อภิปรายน้อยมาก

สุริยวรรณ เสงี่ยมสุคนธ์ (2552) วิจัยเรื่องการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวจีน: สภาพปัญหา และแนวทางแก้ไข มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาสภาพ ปัญหา และแนวทางการแก้ไขเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีนในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล 2. แสวงหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ การศึกษา วิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยภาคสนาม โดยมุ่งให้ได้ผลการวิจัย 2 ส่วนคือ ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้สอนแบบเจาะลึกจำนวน 19 ตัวอย่าง และ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาชาวจีน 160 ตัวอย่าง ผลการวิจัยในส่วนของผู้สอนพบว่า สภาพการสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีนในระบบอุดมศึกษาไทยมี 2 แบบคือ หลักสูตรระยะสั้น 4-6, 8-16 สัปดาห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยเบื้องต้นสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ และ หลักสูตรระยะยาว 1-2 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนเป็นภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีน ในประเด็นปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการสอน ผู้สอนเห็นว่าปัญหาสำคัญคือผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยแตกต่างกัน บางส่วนมีปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทย แต่ส่วนใหญ่มีข้อดีคือความขยันหมั่นเพียร ดังนั้นแนวทางแก้ไขจึงควรเน้นการทดสอบพื้นฐานความรู้และการเรียนปรับพื้นฐานภาษาไทยของผู้เรียนตลอดจนการเตรียมความพร้อมก่อนเดินทางมาเรียนที่ประเทศไทย ในส่วนของผู้เรียนพบว่า นักศึกษาชาวจีนมีทัศนคติต่อการสอนภาษาไทยว่า เป็นการสอนแบบบรรยายและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน โดยเน้นการใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน เขียน อย่างสัมพันธ์กัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นไปอย่างใกล้ชิด มีการให้ความรู้ทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กัน ในประเด็นปัญหาการสอน ผู้เรียนเห็นว่าทั้งครูและนักศึกษาชาวจีนมีความรู้ความสามารถและความรับผิดชอบต่างกัน ขาดสื่อการสอนที่ทันสมัย ขาดตำราหรือเอกสารการสอนที่เหมาะสม ดังนั้นแนวทางแก้ไขจึงควรเน้นการเตรียมความพร้อมในทุกด้าน และทางสถาบันต้นสังกัดควรมีการประเมินคุณภาพอย่างเข้มงวดและเป็นระบบที่ชัดเจน

สรุป

ตามข้อมูลที่กำลังกล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงสรุปได้ว่า ประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันอย่างมาก นักศึกษาส่วนหนึ่งในประเทศไทยเรียนภาษาจีน และนักศึกษาจีนโดยเฉพาะในมณฑลทางใต้ของจีนสนใจเรียนภาษาไทย ประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนมีความสัมพันธ์และความร่วมมือมากยิ่งขึ้นในหลาย ๆ ด้าน เช่น การค้าขายระหว่างประเทศ การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม บริษัทไทยไปสร้างสาขาย่อยที่สาธารณรัฐประชาชนจีนหรือบริษัทจีนมาสร้างสาขาย่อยที่ประเทศไทย และบริษัทการท่องเที่ยวมีความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและจีน ดังนั้น ในประเทศไทยจะมีคนเลือกเรียนภาษาจีนมากยิ่งขึ้น สาธารณรัฐประชาชนจีนเช่นเดียวกันเริ่มมีการเลือกเรียนภาษาไทยอย่างกว้างขวาง ซึ่งทั้งสองประเทศนี้ จะมีความต้องการคนเข้าใจภาษาไทยและภาษาจีนมากยิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีก็จะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมธุรกิจการค้าและวัฒนธรรมอย่างกว้างขวาง โดยผู้เกี่ยวข้องต้องวางแผนและศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีนให้เป็นระบบที่ชัดเจน โดยเฉพาะการพัฒนาอาจารย์และการส่งเสริมความก้าวหน้าทางอาชีพของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาตามสภาพปัญหาและความต้องการดังกล่าว

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจการศึกษาระหว่างสาธารณรัฐประชาชนจีนกับประเทศไทย เท่านั้น โดยให้มหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีมีบทบาทในการศึกษาแนวทางพัฒนาเศรษฐกิจและ

สังคมของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีนเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน และสาธารณรัฐประชาชนจีนและขยายกลุ่มประเทศแม่น้ำโขงคือสาธารณรัฐประชาชนจีนกับอีก 5 ประเทศ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยบูรพาอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน และนักธุรกิจในจังหวัดชลบุรี ที่ทำการค้าขายระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนจากมณฑลกวางซีและจังหวัดชลบุรี เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เพื่อศึกษาสมรรถภาพของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในมณฑลกวางซี เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน และศึกษาแนวทางบูรณาการจัดการศึกษาแก่นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในมณฑลกวางซีเพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน

ผู้วิจัยหวังว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะสามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารและอาจารย์เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุง และพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่อยู่ในมหาวิทยาลัยของมณฑลกวางซี ให้เหมาะสมและตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด และมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น